

ΤΕΥΧΟΣ 26.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, ΤΗ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1875.

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ο ΑΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΣΑ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ.

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ.

Α.

Η ιστορία της πρό των εν Αθήναις υπό της γαλλικής κυβερνήσεως κατασταθείσας Γαλλικής λεγομένης Σχολής, ητις μεγάλως συνεβάλετο εις την επιδόσιν της σπουδής των ελληνικών γραμμάτων και εις την λύσιν πολλών σπουδαίων ιστορικών, φιλολογικών και αρχαιολογικών προβλημάτων, είναι ημισυ ή μάλλον ούτω κακώς εγνωσμένη παρ' ημίν, ώστε νομίζω μεν ότι εκπληρωμένον έργον ώφελιμον, εκθέτοντες ένταυθα υπέρ των Έλλήνων αναγνωστών τά κατά την κατάστασιν και την πορείαν του καθιδρύματος τούτου, ούτινος μόνη ή Γαλλία μέχρι σήμερα συνέλαβε και εξετέλεσεν εύγενώς την έννοιαν.

Η ιδέα του καταστήσαι εις Αθήνας γαλλικήν άποικίαν σοφών του άποστέλλειν δηλαδή εις την Ελλάδα επί τινα έτη τινάς των μάχιστα διαπρεψάντων νέων μαθητών εν τοις πανεπιστημίαις της Γαλλίας, είναι ούτω φυσική και εύκατάληπτος, ώστε δικαίως έπαπορεί τις και εκπλήττεται ένθυμούμενος την άδιαφορίαν και την ψυχρότητα, μεθ' ης υπεδέξαντο τό περί της συστάσεως αυτής πρόγραμμα πολλοί των Γάλλων και των ή μέτερον ληθίων. Έπειδή ουδεμία άλλη πόλις της ύψηλιού άναμνησκει, ως αι Αθήναι, την γεγοητευμένην του περιουτεού φαντασίαν τάς διαγεστατάς πηγάς της φιλολογικής μεγαλοφυίας, και έργα καλλιτεχνίας τοιαύτα, οίαν ουδεμία νεωτέρα τέχνη ήδυνήθη ού μόνον ίνα υπερβάληται την λαμπρότητα, άλλ' ούδ' ίνα προσεγγίση καν αυτοίς άμνητέπως.

Η μικρά αυτή γωνία της γης, ή καλή Έλλάς, ή προσφιλις τοις θεοίς, βρήθει παντοίων ύψηλοτάτων και εύγενεστάτων έπινοιών, αιτινες, άναξωपुरοῦσαι, έπιβρώνουσι και εξευγενίζουσι τόν νούν παντίς φιλοτέχνου, φιλόστορου, φιλομούσου και φιλοθεάμονος. Διό και δικαίως ό ένδοξος Otfried Müller, περιγράφων την Έλλάδα, εν ή προούτιμην ίνα καταλίπη τόν βίον· « Έδω, έγραφεν εξ Αθηνών, διαισθύνεται τις εις βάθη αρχαιότητας λαμπροτέρας της Ιταλίας, καιπερ τοσαύτα κεκτημένης μουσειά και μνημεία. Διότι τό ένεστός της Έλλάδος είναι ούτω μι-

κρόν, ώστε αφανίζεται υπό της λαμπρότητας του παρελθόντος! »

Β.

Πρός σύστασιν άρα του έλευθερίου τούτου ιδρύματος, όπερ κατέστη ήδη οίονει δευτέρα Ακαδημία της Γαλλίας (έστία δηλαδή παιδείσεως και άδιαλείπτων έρευνών, αιτινες ώφελήσαν πλέον ή κοινώς νομίζεται), ήτο άδύνατον να εκλεχθή πόλις καταλληλοτέρα των Αθηνών· πόλεως άθανάτου μόν, ως ή Ρώμη, άπαρμιλλου δε και προσφιλεστάτης παντί φιλομούσφ και φιλοτέχνφ· διότι τό πών εν αυτή είναι θυμηδία και κάλλος, τό πών εύγενές και υπέρλαμπρον, ό ούρανός, ή τέχνη, αι άναμνήσεις.

Διό και εις των διασημοτάτων κριτικών της Γαλλίας, ό άείμνηστος Sainte-Beuve, έγραφεν εν τη έφημερίδι των Σιζητήσεων τη 25^η αὐγούστου 1846· « Έσχάτως εγένετο λίγος περί σχεδίου τινός, όπερ εκτελούμενον τιμήσει την γαλλικήν και την ελληνικήν κυβέρνησιν. Πρόκειται να έλθωσιν εις άμικσον και κανονικήν έπαφήν τό πανεπιστήμιον της Γαλλίας προς την αναγεννωμένην πατρίδα των Έλλήνων, ή σπουδή των ελληνικών γραμμάτων εν Γαλλία προς την αναδυστάσασιν σπουδήν της ελληνικής γλώσσης εν Έλλάδι· ίνα κατασταθῆ ενι λόγω φιλολογική τις συνθήκη μεταξύ της λατινικής ήμων πατρίδος και της γης των Αθηνών. »

Αφ' ού δε κατέδειξε διά βραχέων την εκ της εκτελέσεως της τοιαύτης ιδέας γενησομένην άμφοτέροις τοις έννεσιν ώφελειαν, προσέθηκεν· « Έκ των άνω ρηθέντων γίνεται άρα κατάδηλον ότι Γαλλική τις Σχολή, κατασταθείσα εν Αθήναις προς εκπαίδευσιν νέων αρχιτεκτόνων και φιλολόγων, ώφελήσει ού μόνον την φιλολογίαν, αλλά και την τέχνην και την βιομηχανίαν άμφοτέρων των ένθων. »

Τη 11^η Σεπτεμβρίου 1846, είκοσι μετά την δημοσιεύσιν του άρθρου τούτου ήμέραις, ή εύχη αυτή του διασήμου κριτικού εισηκούσθη. Έπειδή εξεδόθη βασι-

(1) Archäologische Mittheilungen aus Griechenland, nach Karl Otfried Müller's hinterlassenen Papieren herausgegeben von Adolf Scholl. Frankfurt, 1843, s. 1.

λικόν διάταγμα, ύπογεγραμμένον υπό του ύπουργού Σαλβανδύ, άφορών την εν Αθήναις Γαλλικήν Σχολήν προς σπουδήν της γλώσσης, της ιστορίας και των αρχαιοτήτων της Έλλάδος.

Η Σχολή, κατά τό πρόγραμμα του ύπουργείου, έμελλε να συγκροτήται εκ των μαθητών της Κονο. κής άνωτέρας σχολής (Ecole normale supérieure), όσοι άνεδείχθησαν ύψηλῆται της ανθρωπολογίας, ιστορίας και φιλοσοφίας, τεταγμένων υπό την όδηγίαν ενός καθηγητού ή ενός μέλους του Ίνστιτούτου. Οί μαθηταί ώφειλον να διατρίβωσιν επί δύο έτη εν Αθήναις ή και ε ι τρία, ένν ό ύπουργός επέτρεπε τούτο. Ο ύπουργός της παιδείας είχε μόνος εξουσίαν του όρίζειν τό πρόγραμμα των μαθημάτων και των έργασιών και άναθεωρείν αυτό έτησίως εν συμβουλίφ.

Τέλος δε τά μέλη της εν Αθήναις Σχολής ήδύναντο να διδάσκωσιν εν μεν τη Σχολή δημοσία και άμισθί την γαλλικήν και λατινικήν γλώσσαν, εν δε τφ ελληνικήφ πνευματικήφ πάντα τά μαθηματα τά άφορώντα εις τάς σπουδές αυτών. Ητο λοιπόν τό πρόγραμμα τούτο ή μεταξύ της έλευθέρως Έλλάδος και της λατινικής Γαλλίας φιλολογική συνθήκη, ήν άρμένως ήγγειλε πρώτος ό Sainte-Beuve.

Γ.

Τοιαύτη τις εγένετο ή πρώτη μορφή της Σχολής των Αθηνών, οίαν συνέλαβεν αυτήν ό μεγαλόφρων Κ. δε Σαλβανδύ. Προ ητέον δ' ένταυθα ότι ήδη από του έτους 1847 τινές των αξιολογοτάτων μαθητών της Ecole normale άπήλθον εις Αθήνας. Προτροπέμμενοι δε υπό του ποδηγέτου αυτών Κ. Δαβελούη, και προστατευόμενοι υπό του εν Έλλάδι πρέσβους της Γαλλίας Κ. Πισκατόρη, απέδειξαν εύθως εξ αρχής διά πολλών αξιολόγων έργων ότι ήσαν άξιοι ίνα εργαζώσασιν την σύστασιν της πανεπιστημιακής ταύτης άποικίας επί του κλασικωτάτου ιδάφους της αρχαιότητος.

Αλλά δύο μετά την κατάστασιν της Σχολής έτεσιν οι προϊστάμενοι αυτης συνησθάνθησαν την ανάγκην της εύρύνσεως των έργων αυτης. Έπειδή ό, τι δέν διοράθη ειμή άσθενώς πως τό πρώτον, κατέστη

μετ' ού πολυ καταφανές. Έπρεπε δηλαδή ίνα δοθῆ ίσχυροτέρα τις πρόωσις εις την Σχολήν, και κανονισθώσιν αι έργασίαι αυτης. Διό ό διάδοχος του Κ. Σαλβανδύ, δε Παριέ, εξέδωκε τη 26^η Ιανουαρίου τό εξής σπουδαίον διάταγμα εν φ α ή εν Αθηναις Γαλλική Σχολή, λέγει, εγεννήθη εξ αρχής αναλόγου της Σχολής της Ρώμης, ής οι μαθηταί όφιλουσιν ίνα πέμψωσιν έτησίως εις την εν Παρισίαις Ακαδημίαν των έλευθερίων τεχνών έργα μαρτυρούντα περί της επιμελείας και επιδόσεως αυτών. Αναλογιζόμενοι δε ότι μεγάλως ενδιαφέρει τό μέλλον της Σχολής και του των μελών αυτης, ίνα μη αυτη άποθαινή άγονος, άλλῃ παράγη έργα έμβριθη και ώφελιμα, όρίζομεν ότι Έκαστον μέλος της Σχολής των Αθηνών ώφείλει να πέμπη πρό της 1^{ης} Ιουλίου εκάστου έτους

προς τον ύπουργόν της Παιδείας και των Έκκλησιαστικών Ύπομνημά τι άφορών εις την αρχαιολογίαν, την φιλολογίαν ή την ιστορίαν, εκλεγμένον εκ του προγράμματος των ζητημάτων, άτινα ή Ακαδημία των Έπιγραφών και των Γραμμάτων μελλει να καθυποβάλῃ εις την κρίσιν του ύπουργού.»

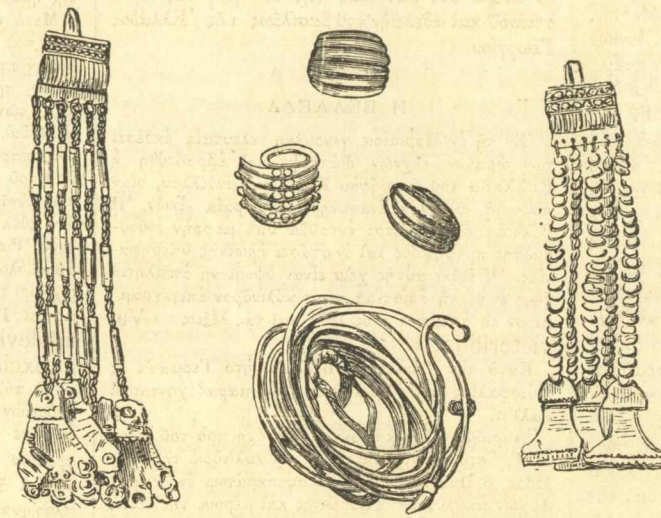
Ός βλέπομεν, δέν πρόκειται πλέον ένταυθα μόνον περί σχολής, γλώσσης και φιλολογίας, άλλῃ περί τινος εύρυτέρου και ώφελιμοτέρου σκοπού. Ζητείται δηλαδή παρὰ των μαθητών της σχολής ίνα παράσχωσιν έργα έμβριθη κρινόμενα δημοσία.

Μετά τινάς δε ήμέρας ό Κ. δε Παριέ έγραφε προς την Ακαδημίαν των Έπιγραφών ότι, εκδίδων τό διάταγμα τούτο, προούτιθετο ίν' αναθέσῃ εις την σοφήν Ακαδημίαν την διεύθυνσιν της Γαλλικής Σχολής των Αθηνών.

Δ.

Συνελθόντες εις έκτακτον συνεδρίαν οι έλληνισταί και οι αρχαιολόγοι του Ίνστι-

τούτου της Γαλλίας, έν προϊστατο ό έξοχος πρέεδρος της Ακαδημίας Γίζωτος, ίτοιμάσασιν σχεδίου όργανισμού των έργασιών της Γαλλικής Σχολής. Τη 8 μαρτίου 1850, ό Κ. Guignaut, φ τινη ή Σχολή ώφείλει πολλά, άνέγνω δημοσία ύπόμνημα επί του κανονισμού του Ίνστιτούτου. Ητο δε τό ύπόμνημα τούτο προϊμίον

των έπομένων σοφών και διδακτικών αυτου ύπομνημάτων, άτινα έδειξαν ήμίν την επί έννεά ολα έτη (1851-59) πορείαν της

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΚΡΥΣΑ ΑΓΓΕΙΑ, ΕΥΡΕΘΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΣΧΑΤΩΣ ΓΕΝΟΜΕΝΑΣ ΕΝ ΤΡΩΑΔΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΙΣ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ. [ΙΔΕ ΣΕΛ. 32.]

Σχολής των Αθηνών. Έν τφ πρώτφ ύπομνηματι τούτφ ούδεν παραλείπεται. Έν αυτφ εύρίσκει τις πλην των υπό της Ακαδημίας τεθέντων ζητημάτων των άφορώντων εις την Έλλάδα, και πολλών σπουδαίων συμβουλιών, είκόνα άκριβεστάτην των προσπαθειών και της προόδου της νέας πανεπιστημιακής άποικίας.

Έκτοτε ό Κ. Guignaut άντικατεστάθη

επαξίως υπό του Κυρίου Έγγέρου, καθηγητού της φιλολογίας, φιλέλληνος είπερ τις και άλλος, και φίλου σοφού και ειλικρινούς της Σχολής των Αθηνών.

Δ.

Τό δε υπό του προέδρου της δημοκρατίας κατά την 7^{ην} αὐγούστου 1851 δημοσιευθέν διάταγμα έδρασίωσεν έτι μάλλον την Σχολήν επί βάσεων άσφαλεστέρων. Έπειδή ού μόνον παραχωρεί αυτη πίστιν ποσού τινος χρημάτων εν τφ έτησίφ ύπολογισμφ του κράτους, άλλ' ώθει αυτην εις νέαν εύπωροτέραν ύδον, όρίζον ότι· « Έκαστον μέλος της Σχολής πρέπει να κατατίθῃ εν έτος εις γεωγραφικας έρευνας κατά τε την Ελλάδα και τάς λοιπάς κλασικας γώσας της αρχαιότητος. Τα συγγράμματα των μελών της Σχολής πρέπει να μετα-

δίδωνται υπό του ύπουργού της παιδείας εις την Ακαδημίαν των Έπιγραφών, ητις ώφειλ ίνα μεταδίδη τό περιεχόμενον αυτών εν ταίς δημοσίαις αυτης συνεδρίαις. Θεωρούντες δε ότι είναι επάναγκες ίνα ή εν Αθήναις Σχολή άπολύη των έλευθερίων αρχών, αιτινες διέπουν τά της παιδείας εν Γαλλία, ίνα εύρυνθώσιν αι βάσεις αυτης και άσφαλισθῇ ό όργανισμός αυτης, όρίζομεν ότι, από του προσεχούς σχολικού έτους ή Γαλλική Σχολή συγκροτηθήσεται ού μόνον εξ ύψηλῆτων της Κανονικής Σχολής άλλῃ εξ ύψηλῆτων ληθέντων και εξ άλλων σχολών. »

Αλλ' όμως είναι δυσκολώτατον ίνα συμπεριλάβῃ τις ακριβεστάτα εις εν διάγραμμα άπάσας τάς μέχρι τούδε υπό της Γαλλικής ταύτης Σχολής εκτελεσθείσας έργασίας, μάχιστα από της συστάσεως αυτης. Διότι τά μεν των έργων αυτης εξεδόθησαν εν διαφόροις περιδικαίς συγγράμμασι, τά δε πλείστα δέν δύνανται να τιμηθώσι κατ' αξίαν άλλως ει μη εν τοις προς την Ακαδημίαν αποσταλείσιν ύπομνημασιν. [Έπειτα συνέχεται.]

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Γεώργιος ο πρώτος βασιλεύς τῆς Ἑλλάδος ἐγεννήθη τῇ 24 δεκεμβρίου τοῦ 1815 ἔτους, καὶ εἶναι ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανου τοῦ Θ'. Ἦτο ναύαρχος τοῦ ναυτικοῦ τῆς Δανίας ὅτε ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήτων ἀνηγόρευεν αὐτὸν καμψηφεί τῇ 31 μαρτίου τοῦ 1863 ἔτους συνταγματικὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων. Δυναμίει δὲ τοῦ ἐν Ἀθῶνι ὑπογραφέντος πρωτοκόλου τῇ 5 ἰουνίου ὑπὸ τῶν τριῶν προστάτιδων δυνάμεων, καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς παραχωρήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν Ἴονίων νήσων, ἐδέχθη τῇ 6 ἰουνίου τὸ ἑλληνικὸν στέμμα, καὶ ἀπεκηρύχθη ἐνῆλιξ τῇ 27 ἰουνίου ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Συνελεύσεως. Τῇ 12 δεκεμβρίου ὑπέγραψε τὸ ἔγγραφον, καθ' ὃ δὲ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐμελλον νὰ προηγωνίαι αὐτῷ εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ δανικοῦ θρόνου. Ἀπέβη δὲ εἰς Ἀθήνας τῇ 30 ὁκτωβρίου. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καθιέρωσε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐκ τῆς ἀναρχίας σφόδρα διαταραχθεῖσαν ἀτράλειαν τοῦ τόπου. Ἐνωμπεύθη δὲ τὴν ἀξίειρατον καὶ ἐνίστατον ἀνάστην Ὀλγαν, δευτέραν θυγατέραν τοῦ Μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου, γεννηθεῖσαν τῇ 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1851, ἐξ ἧς ἔσχεν ἤδη πολλὰ ἄρβρα τέκνα.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶναι εὐφροσύνης, φιλόμουτος καὶ φιλελεύθερος. Ἐτεβάθη δὲ τὸ σύνταγμα καὶ ἐκυβέρνησε μέχρι τοῦδε νουνεῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς. Διὲ καὶ δικαίως ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἔθνους καὶ τιμᾶται παρὰ πάσης τῆς Εὐρώπης.

Ο ΑΝΑΞ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΣΑ ΤΗΣ ΟΥΛΛΑΙΑΣ.

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου Ἀλβέρτος Ἐδουάρδος, γεννηθεὶς τῇ 9 νοεμβρίου 1841, πρίγκηψ τῆς Ουαλλίας, δὸς τῆς Σαξωνίας, πρίγκηψ τοῦ Σάξ-Κοβούργ καὶ Γόττα, μέγας steward τῆς Σκωτίας, στρατηγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, εἶναι ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας. Ἐνωμπεύθη τῇ 10 μαρτίου 1863 τὴν Ἀλεξάνδραν Μαρίαν, Ἰουλίαν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας Χριστιανου καὶ ἀδελφῆν τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου.

Η ΒΕΛΛΕΔΑ.

Ἐν τῇ ἐν Παρισίοις γενομένη τελευταίᾳ ἐκθέσει τῶν ὠραίων τεχνῶν διέπρεψε καὶ ἐβράβεύθη ἡ Βέλλεδα τοῦ ζωγράφου Καρόλου Λανδελου, ὅταν παριστᾷ αὐτὴν ἡ ἐπισυννημμένη ὠραία εἰκὼν. Ἡ Βέλλεδα εἰκονίζεται ἐνταῦθα ὑπὸ μορφὴν ἐνθουσιώσους προφήτιδος καὶ ἐν στάσει ἠρωϊκῆς υπερηφάνειας. Ἡ δεξιὰ αὐτῆς χεὶρ εἶναι ὑψηλὴ ἀπειλητικῶς ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ φέρει κλινδρον ἐπιγεγραμμένον τὸ ἀπαίσιον ἔτος 1871 καὶ τὰς λέξεις « Vix victoribus! »

Κατὰ τὸν Τάκτον ἡ Βέλλεδα ἦτο Γερμανὶς ἐξ Οὐσεφαλίας καὶ οὐχὶ Γαλιτίας, ὡς παραδέχονται οἱ Γάλλοι.

Ἀκριβὸς χιλία καὶ ὀκτακόσια ἔτη πρὸ τοῦ ἔτους 1871, ὅπερ ἀναγιγνώσκεται ἐν τῷ κλινδρον τῆς Βέλλεδας, ὁ Οὐσσέπεισιανὸς ἦτο αυτοκράτωρ ἐν Ρώμῃ, ἄρχων ἀπύλους τῆς Εὐρώπης καὶ μέρους τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικής. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τίτος ἐπολιόρηκε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐν ᾧ οἱ ἐπιζήσαντες ἀπόστολοι ἐδίδα-

σκον ἔτι τὸν λόγον τοῦ θεοῦ. Τὰ κατὰ τὸν Ῥῆνον Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα διωκοῦντο τότε ὑπὸ τινος πραιτόρος, ὀνομαζομένου Σερπίλλη, ἀνδρὸς θηλυδρίου καὶ ἐκδεδιγημένου. Εἰς Βατανὸς ἡμερῶν, ὀνομαζόμενος Σίβιλις, ὑβρισθεὶς ὑπὸ τινος Ῥωμαίου δικηγοῦ ἐπεβάλετο νὰ ἐνώσῃ πάντας τοὺς Γερμανοὺς, τοὺς κατοικοῦντας τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ῥῆνου, καὶ, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Γαλατῶν, νὰ ἀποσείσῃ τὸν Ῥωμαϊκὸν ζυγόν. Ἠρέκτο δὲ χεῖρὸν ἀδίκων ἀγμυλωτισίας Ῥωμαίους τινὰς ἀξιωματικούς, οὓς ἐκρέμασεν ἐκ κλάδων δένδρου, καὶ ἀφήκε τὸν μικρὸν αὐτοῦ υἱὸν ἵνα τοξεύῃ αὐτοὺς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Μετὰ ταῦτα συνήψε συμμαχίαν πρὸς τοὺς Βέλγους καὶ ἐπέμφε πρέσβεις πρὸς τὴν ἀνδρείαν, καὶ σοφὴν προφήτιδα βασίλισσαν τῶν Βρουκτέρων Βέλλεδαν, προσκαλέσοντας αὐτὴν ἵνα συμμετάσχη τῆς ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀποστασίας. Τὸ κράτος τῆς Βέλλεδας ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ῥῆνου, παρὰ τὰς Ῥωμαϊκὰς φρουράς, καὶ ἐχωρίζετο ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τῶν Βατανικῶν καὶ Γαλατικῶν ἔθνων. Διὲ ἡ Βέλλεδα, φρονίμως πράττουσα, δὲν ἠθέλησε νὰ συμμετάσχη ἀναφανδὸν τοῦ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πολέμου, καὶ ἔδωκεν ὑποσχέσεις ἀμφιβόλους, λέγουσα ὅτι, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδιωγθῶσι τὰ Ῥωμαϊκὰ τάγματα, τοῦτο ἔσται εὐτίχημα τοῖς Γερμανοῖς. « Tum Velledae auctoritas adolevit; nam prosperas Germanis res et excidium legionum praedixerat. »

Ὁ πόλεμος ἀπεκηρύχθη καὶ ὁ Σίβιλις μετὰ τῶν ἀνδρείων βατανῶν καὶ Γαλατικῶν αὐτοῦ μαχητῶν ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους, οἵτινες κατέφυγον εἰς τὰ φρούρια. Ἡ Colonia Agrippina, ἢ Bonna καὶ αἱ ἄλλοι ὠχυρωμένα Ῥωμαϊκὰ πόλεις κατεπλάγησαν μεγάλως ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης προσβολῆς.

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ.

Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Τροία ἦ τὸ Ἰλιον τοῦ Ὀμήρου ἦτο ἡ βασιλεύουσα πόλις τῆς Τρωάδος, ἦτοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Τροίαν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρας, τῆς ἐκτεινομένης παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτρον μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ὀριζομένης ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης, καλουμένης δὲ πρότερον μὲν Τευκρίδος καὶ Δαρδανίας, μετονομασθεῖσης δὲ ὕστερον Τρωάδος ἀπὸ Τρωῶς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου;

Ἀπὸ δύο χιλιῶν ἐτῶν οἱ μὲν τῶν ἀρχαιολόγων ἀμφισβητοῦσι περὶ τῆς ἀληθοῦς τοποθεσίας τῆς Τρωίας, οἱ δὲ ἐρωτῶσιν ἂν ἀληθῶς ὑπῆρξε ποτὲ πόλις ὀνομαζομένη Τροία, καὶ ἂν ἀληθῶς ὑπῆρξε ποτὲ ποιητῆς ὀνομαζόμενος Ὀμηρος. Ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα φαίνεται ὅτι ἐλύθη ἀρκούντως τέλος πάντων ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Γερμανοῦ Schliemann.

Ὁ παραδόξος οὗτος σοφὸς, οὐτινος αἱ μεγάλα ἀνακαλύψεις τοσοῦτον ἠγειραν σάλον ἐν τοῖς κρῆναις τῶν συγχρόνων ἡμῶν φιλολόγων καὶ ἀρχαιολόγων, δὲν ἀπεστάλη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν οὔτε ὑπὸ τινος ἡγεμόνος, οὔτε ὑπὸ τινος ἐταιρίας σοφῶν. Ἀλλ' ἦλθεν αὐτόκλητος καὶ κατηνάλωσεν ἐκ τῶν ἰδίων πολλὰ χρήματα ὑπὲρ μίας ἰδέας, ἣν πάντες κατεγέλασαν τὸ πρῶτον ὡς ἀνεκτέλεστον καὶ ματαιοτάτην. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐπεσκέφθησαν τὴν Τρωάδα,

περιορίσθησαν εἰς ματαίως θεωρίας καὶ προσδιώρισαν κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν τοποθεσίαν τοῦ περιψύστου Ἰλίου, ὁ Κ. Σλίμαν, ἀπαιτῶν τὰς θεωρίας ἐκείνων, ἐπεχείρησεν ἐπὶ δύο ὄλα ἔτη μεγάλας ἀνασκαφάς, εἰς ἃς κατηνάλωσεν ἐκ τῶν ἰδίων ὑπὲρ τὰς τριακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, καὶ ἀνακάλυψε τὰ εἰρεπία τῆς Τρωίας, κατέδειξε τὴν ἀληθῆ τῆς πόλεως τοποθεσίαν.

Ἀρχόμενος τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ ὁ τολμηρὸς οὗτος ἀρχαιολόγος εἶχεν ἵνα παλαίσῃ πρὸς μυρία προκείμενα καὶ δυσκολίας δι' οὗτις ἔπρεπε νὰ ἀγοράσῃ τὸ ἔδαφος, νὰ προμηθευθῇ τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα, καὶ ὅπερ δυσχερέστατον νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας πρὸς ἀνασκαφάς. Ἀλλ' ἐπελάβετο τοῦ ἔργου μετὰ πλείστης ἐπιμλειας καὶ σπουδῆς, καὶ κατορθώσας νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἀδειαν, διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν διώκων μετ' ἀπαρδειγματίστου ἐπιμονῆς τὴν λύσιν τοῦ ποθουμένου προβλήματος, μέχρι οὗ λαμπρὰ ἐπιτυχία ἐβράβευσε λαμπρῶς τοὺς πόνοισ αὐτοῦ. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἧτις εἶναι Ἑλληνίς, συμμετέχε πασῶν τῶν περιπετειῶν τῆς παραδόξου ταύτης ἐπιχειρήσεως, καὶ ἔζησε μετ' αὐτοῦ ἐν τινι ξυλίνῃ κατοικίᾳ ἐπὶ τρία ἔτη ἐν χώρᾳ ἐρήμῳ, ἀφιλοζήνῳ καὶ ἀδιαιπίτως γεμαζομένῳ.

Καὶ πρῶτον κατέσκαψε τὸν περὶ τὸ Bounar-Bachi λόφον, ἐν ᾧ οἱ πλείστοι ἀρχαιολόγοι ἐνόμιζον μέχρι τοῦδε ὅτι ἐκει-

το τὸ Ἰλιον. Ἀλλὰ μὴ ἀνακαλύψας μηδὲν ἕγνος μεγάλης τινὸς πόλεως, ἐτράπη πρὸς δισμὰς, καὶ πλησιάζας πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπεχείρησε νέας ἀνασκαφάς παρὰ τὴν λόφον Χίσαρλικ, ἐν ᾧ καὶ ἀνεκάλυψε τέλος τὰ εἰρεπία τῆς Τρωίας. Πρὸς τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ ἐξὸ ὕψ. τάφρον μεγίστην 160 μέτρων τὸ μήκος καὶ 20 τὸ πλάτος, τέμνουσαν δίχα τὸ ὄρος Χίσαρλικ, καὶ διαπεράσασαν πέντε διαφόρους στιβάδας ἀνηκούσας εἰς πέντε διαφόρους ἀρχαίας γενεάς.

Ἐν τῇ τάφρῳ ταύτῃ ὁ Κ. Σλίμαν εὗρεν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι χιλιάδας διαφόρων πραγμάτων ἑλληνικῶν καὶ βραβαρικῶν, μαρτυρούντων περὶ φοβερῶν ἀνθρωπίνων μαχῶν, καθ' ἃς αἱ μὲν κατοικίαι τῶν νικηθέντων ἀπετεφρώθησαν, οἱ δὲ νικηταὶ ἠγειραν ἐπὶ τῶν εἰρεπιῶν νέας κατοικίας, αἵτινες ἐπουπολήθησαν πάλιν μετὰ παρίλευσιν πολλῶν αἰῶνων ὑπ' ἄλλων ἐπιδραμόντων τὴν χώραν κατακτητῶν.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ ἀνωτάτῃ στιβάδι ἐξευρεθέντα πράγματα ἦσαν νεώτατα, ἡ ἑλληνικὴ ἐποχῆς. Γλυφαὶ, τεμάχια ἐξεργασμένων μαρμάρων, ὀπταὶ γαῖαι, νομισματα καὶ ἐπιγραφαὶ, τὰ πάντα ἦσαν ἑλληνικά· μάλιστα δὲ λαμπρόν τι τεμάχιον ζωοφόρου θωρακοῦ ναοῦ, παριστάνον τὸν Ἰλιον, ἐλκόμενον ἐν ἄρματι ὑπὸ τεσσάρων ἵππων.

Ἡ ἐξ εἰρεπιῶν ἀποτεφρωθειῶν οἰκιῶν συγκειμένη πρώτη αὐτῆ στιβίς, ἔχουσα δύο μέτρων πᾶχος, ἀνήκει βεβαίως εἰς τὴν

Η ΒΕΛΛΕΔΑ. ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΛΑΝΔΕΛΛΟΥ.

κτῆν προθεσίαν· ὅν ἐπὶ δημοσίοις γαλλικοῖς χειρογράφοις ἀορίστου προθεσμίας· γ' ἐπὶ μετοχαῖς καὶ ὁμολογίαις (obligations) τῶν γαλλικῶν σιδηροδρόμων· δ' ἐπὶ ὁμολογίαις τῆς ἐγγείου πίστεως (crédit foncier)· ε' ἐπὶ ὁμολογίαις τῆς πόλεως τῶν Παρισίων· ζ' ἐπὶ ὑποθήκαις (dépôts) ἀξίας τοῦλάχιστον 12,000 φράγκων· ἐπὶ βώλοις (lin-gots) χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ ἐπὶ χρυσοῖς καὶ ἀργυροῖς νομίμασι· 3ον ἵνα ἐκδίδῃ γραμματεῖα πληρωτέα ἐπὶ παραστάσει πρὸς τὸν φέροντα, καὶ συναλλάγματα εἰς διαταγὴν· 4ον ἵνα δέχεται καὶ φυλάττει ἀποδείξεις κτημάτων, ἀδάμαντας, δημόσια ἐθνικά καὶ ξένα χρεώγραφα πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτὰ, ἢ ὀνομαστικά· καὶ ἵν' ἀπολαμβάνῃ τοὺς ἐν Παρισίοις πληρωτέους ἢ ὑστεροῦντας λογαριασμοὺς ἀντὶ ὀρισμένης τινὸς ὠφείλειας· 5ον ἵνα δέχεται τὰ κατατιθέμενα αὐτῇ ἀργύρια καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς Παρισίοις γραμματεῖα ἵνα εἰσπράττει καὶ πληρῶν μέχρῃς ἐξαντλήσεως τῶν εἰσπραχθέντων ἢ κατατεθειμένων χρημάτων ἵνα ἐκδίδῃ γραμματεῖα πληρωτέα ἐν ταῖς δευτερουσίαις αὐτῆς τραπεζαῖς.

Κατὰ τὴν νομογραφίαν τὴν διακοῦσαν τὰ περὶ τὴν τράπεζαν τῆς Γαλλίας ἢ ἐκδοσίς τῶν χαρτονομισμάτων αὐτῆς εἶναι ἀπεριόριστος· ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης φαίνεται πιστεύων εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος. Ἀλλὰ, ἤθελον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι οὗτος δὲν ὑπερβαίνει πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν τὸ ὑπὸ τῶν χρεῶν τῆς τραπεζῆς διωρισμένον μέτρον, καὶ ἐξασφαλίσῃ διὰ μεγάλης παρακαταθήκης ἀργυρίου τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν χαρτοσήμων τῆς τραπεζῆς, ἔδωκε τῇ κυβερνήσει ἐξουσίαν τοῦ καθιστᾶν τὸν διευθυντὴν αὐτῆς.

Ἡ τράπεζα τῆς Γαλλίας οὐ μόνον ἔλαβεν ἐν δωρεᾷ τὰς ἐξουσίας ἐκδόσεως χαρτονομισμάτων, ἀλλ' ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ δέχεται καὶ ὠφελῆται ἀτοκεῖ, ὡς τὰς ἄλλας παρακαταθήκας, τὰς καταβολὰς εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας κάμνει τὰς αὐτὰς ἐργασίας τῆς τραπεζῆς τῆς Γαλλίας. Ἀλλ' ἡ φύσις αὐτῆς εἶναι διάφορος κατὰ τοῦτο, ὅτι πρὸς τὸ ἀσφαλίσαι μᾶλλον τὴν ἐξαργύρωσιν τῶν χαρτοσήμων αὐτῆς, ὁ νόμος τοῦ 1844 ἐχώρισε τὸ τμήμα τῆς ἐκδόσεως τῶν χαρτοσήμων ἀπὸ τοῦ τμήματος

τῶν ἰδίως τραπεζιτικῶν πράξεων. Ἔργον δὲ τοῦ τμήματος τῶν χαρτοσήμων εἶναι ἵνα χορηγῇ τῇ διοικήσει τῆς τραπεζῆς τὰ χαρτόσημα, ὧν ἔχει χρεῖαν, ἀλλ' ἕως εἰς δεκατέσσαρα ἑκατομμύρια στερλινῶν, συγκείμενα πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ πρὸς τὴν τράπεζαν δημοσίου χρέους, ἤτοι ἑνδεκα ἑκατομμύρια στερλινῶν· ἔπειτα δὲ ἐκ τριῶν ἑκατομμυρίων δημοσίων χρεωγράφων καὶ γραμματείων τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν (bons de l'échiquier) τῆς Ἀγγλίας. Πᾶσα δὲ ἄλλη ἀναπληρωματικὴ ἐκδοσίς ἀνάγκη ἵνα γίνηται δι' ἀργυρίου ἰσαξίου, κατατεθειμένου ἐν τῇ τραπεζῇ. Οὕτω λοιπὸν ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας δύναται ἵνα ἐκδώσῃ εἰς κυκλοφορίαν νομισματοῦσημα ἀξίας 300 ἑκατομμυρίων φράγκων. Πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ νόμου πίστωμα μεταλλικόν. Ἐντεῦθεν βλέπομεν ὅτι ὁ νομοθέτης, ἤθελον νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ὑπερμέτρους ἐκδόσεις τῶν χαρτοσήμων, καὶ προλάβῃ τὴν ἐκ τῆς καταχρήσεως ταύτης ταῖς ἐμπορικαῖς ἀνταλλαγὰς ἐγγινόμενῃ ταραχῇ, ἔλαβε τὰ μέτρα ταῦτα, ἅτινα ἐν Γαλλίᾳ ἀπεδείχθησαν ἀνωφελῆ· διότι ἡ τράπεζα τῆς Γαλλίας οὐδέποτε ἐφάνη τολμηρὰ καὶ ῥιψοκίνδυνος, ὡς ἡ τῆς Ἀγγλίας.

Δ'.

Ἡ προαπότισις (προεξόφλησις, escompte) εἶναι, ὡς εἶδομεν, ἡ σπουδαιότης καὶ γενικωτάτη ἐργασία τῆς τραπεζῆς. Δι' αὐτῆς δύναται τις ἵνα ἐξαργύρωσῃ ἀντὶ ὀρισμένου τινὸς δικαίωματος (ἀξάνοντος ἢ ἐλαττωμένου ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ ἀργυρίου), γραμματεῖα ἢ συναλλάγματα πληρωτέα συνήθως εἰς τρεῖς μῆνας, φέροντα ὀπισθεν μίαν ἢ πλειοτέρας ὑπογραφάς.

Πᾶς ἐμπορευόμενος, καὶ ἐπομένως ἔχων χρεῖαν πίστεως, καταφεύγει πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπως προεξαργυρώσῃ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπογεγραμμένα συναλλάγματα. Πρὸς τοῦτο κάμνει εἰς τὸ συμβούλιον τῆς τραπεζῆς ἔγγραφον αἴτησιν, ἣτις πρέπει νὰ κρατυνθῇ καὶ ἐπικυρωθῇ παρὰ τριῶν ἐπισήμων ἐμπόρων. Ἐξετάζεται δὲ αὕτη καὶ συζητεῖται. Ὅταν δὲ ὁ ὑπογράφας αὐτὴν μὴ ἦναι ἰκανῶς ἀξιόχρεως, ἀποβάλλεται· ἄλλως γίνεται δεκτὴ, ὁ δὲ αἰτητῆς ἔχει, ὡς λέγεται, τὴν ἀδειαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν τράπεζαν.

Τὰ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν προαποτί-

σεων (bureau d'escompte) παρουσιαζόμενα γραμματεῖα ἢ συναλλάγματα πρέπει νὰ ἦναι ἐσχάτης προθεσμίας τριῶν μηνῶν, καὶ ἔχωσι τοῦλάχιστον τρεῖς ὑπογραφάς. Συλλέγονται δὲ καὶ κατατάσσονται εἰς τι δελτίον διατετυπωμένον (bordereau), ἀναφέρον τὸ ὄνομα τῶν ὑπογραψάντων καὶ ἀποδεχθέντων αὐτὰ, τὸ ποσόν, τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, αἵτινες ὑπολείπονται μέχρι τῆς πληρωμῆς, καὶ τὸ χρεωστοῦμενον δικαίωμα τῆς προαποτίσεως εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐκαστον δελτίον ὑπογράφεται παρὰ τοῦ παρουσιαζόντος τὰ γραμματεῖα. Τὰ γραμματεῖα, ἀντιγεγραμμένα οὕτω καὶ περιεχόμενα ἐν τῷ δελτίῳ, παραδίδονται πρὸ τῆς δεκάτης πρωινῆς ὥρας εἰς τινὰ τῶν πρώτων ὑπαλλήλων τοῦ τμήματος τούτου τῆς τραπεζῆς, ὅστις μεταβιβάζει αὐτὰ εἰς δευτερεύοντα ὑπαλλήλους, ὧν αἱ μὲν ἐπιτήδειαι χεῖρες ἀριθμοῦσιν αὐτὰ μετ' ὑπερφουῶς ταχύτητος, οἱ δὲ θαυμασίως διορατικοὶ ὀφθαλμοὶ ἀνακαλύπτουσιν ἐκ πρώτης ὄψεως ἂν αἱ ἐνδείξεις τοῦ δελτίου συμφωνῶσιν ἐντελῶς πρὸς τὰ γραμματεῖα. Οὗτοι δὲ μεταβιβάζουσι πάλιν αὐτὰ εἰς ἄλλους ὑπαλλήλους, οἵτινες εἶναι ἐπιτετραμμένοι ἵν' ἀπορίπτωσιν ὅσα γραμματεῖα ἔχουσι παρατυπίαν τινὰ, κολλῶντες ἐπ' αὐτῶν λωρίδα χάρτου ἐπιγεγραμμένην τὸ αἷτιον τῆς ἀπορρίψεως, προθεσίαν λ. χ. λίαν πολυχρόνιον, λίαν βραχυχρόνιον, ποσὸν καταβεβαρημένον καὶ ὑπεροχῶν, ἔλλειψιν ἡμερομηνίας, ἀποδοχῆν ἄνομον, σφραγίδα ἀσφῆ, ὑπογραφὴν παρημελημένην, παραδοχῆν ἀμφίβολον, κ. λ. Ἐκαστον δὲ αἷτιον ἀπορρίψεως φέρει λωρίδα κεχρωματισμένην ἰδίῳ τινὶ χρώματι, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως δύναται τις νὰ ἴδῃ διὰ τί τὰ γραμματεῖα δὲν ἐγένοντο δεκτά.

Πάντα δὲ τὰ τακτικά γραμματεῖα ἀποστέλλονται εἰς ἴδιον ἀπόρρητον καὶ μυστηριώδες γραφεῖον, ὅπου μέλλουσι νὰ σπουδασθῶσι καὶ ἐξετασθῶσιν οὐχὶ πλέον κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ ἐλαττώματα ἢ τὰς παρατυπίαις, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν πίστιν, ἣν δύναται νὰ ἐμπνεύσωσιν. Ἐπὶ μεγάλης τινὸς τραπεζῆς, κεκαλυμμένης ὑπὸ πρασίνου τάπητος, ἐπιδείκνυνται τὰ γραμματεῖα ἢ συναλλάγματα, ἅτινα ἐξετάζόμενα ἀποκαλύπτουσι τὰς πληγὰς τῆς πίστεως τοῦ ἀποστελλαντος αὐτὰ. Ἡ φοβερὰ αὕτη ἐξέτασις διαμένει ἀπόρρητος. Ἐπειδὴ δημοσιευθεῖσα

δύναται νὰ βλάψῃ, ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἐμπορίου. Ἐκεῖ γνωρίζουσι μετὰ διαβολικῆς ἀσφαλείας πᾶν τὸ ἀποβλέπον εἰς τὴν πίστιν τῶν ἰδιωτῶν. Πολλοὶ δὲ, θέλοντες ἵνα μάθωσι βεβαίως τί φρονητέον περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ δεινῶς ἢ δεινῶς ἐμπορίου ἔρχονται εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς τραπεζῆς· ἀλλ' οὐδέποτε ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἐδόθη αὐτοῖς ἀπόκρισις. Διότι ἡ τράπεζα εἶναι κατάσταση οὕτως ὑπέροχον καὶ ἀσύμμετρον πρὸς πάντα τᾶλλα, οὕτως ἀμερόληπτον, οὕτω τιμώμενον, ὥστε πᾶσα κακολογία παρ' αὐτῆς δύναται νὰ ἀπολέσῃ μιᾷ ἔρμη τὴν μεγίστην πίστιν. Οἱ διάκονοι τοῦ τμήματος τούτου τῆς τραπεζῆς εἶναι κύριοι τῆς ψυχῆς τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας, καὶ εἶναι ὑπεύθυνοι πάσης κακολογίας.

Τὰ δὲ γραμματεῖα ἢ συναλλάγματα, ἅτινα, ἐξετάσεως ἀκριβοῦς γενομένης, φαίνονται ἀπαράδεκτα, σημειοῦνται διὰ τινος ὠμολογημένου σημείου, καὶ τάττονται πάλιν μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὰ κῦτά δελτία. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἀποβάλλονται εὐθὺς· ἐπειδὴ τὸ μὲν γραφεῖον τῶν πληροφοριῶν ἐκφέρει μόνον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, μόνη δὲ ἡ ἐπὶ τῶν προεξοφλήσεων ἐπιτροπὴ κρίνει ὡς δικατῆς αὐτοκράτωρ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, πρὸς ἣν ἀποστέλλονται μετὰ τὴν πρώτην ταύτην πράξιν οἱ φάκελοι τῶν γραμματείων, συνεδρεῖει καθ' ἑκάστην ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι μιᾶς ὥρας. Σύγκειται δὲ ἐκ τεσσάρων ἐπιστατῶν καὶ τριῶν μετόχων ἐμπόρων. Ἐκεῖ ἐξετάζονται πάλιν πάντα τὰ γραμματεῖα ἢ συναλλάγματα· ἡ δὲ ἐπιτροπὴ, ἣς αἱ κρίσεις εἶναι ἀναμφίλεκτοι καὶ ἀνέγκλητοι, ἐξαλείφει ἐκ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομα καὶ τὸ ποσὸν τῶν γραμματείων, ἅτινα δὲν θέλει νὰ ἀποδεχθῇ.

Ε'.

Αἱ τράπεζαι, μάλιστα δὲ ἡ τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου, ἐπιμελοῦνται μεγάλως ὅπως καταστήσωσι τὰ χαρτόσημα αὐτῶν ἀνέφικτα τοῖς πλαστογράφοις, οἵτινες προσβάλλουσιν ἐνίοτε δεινῶς αὐτάς. Ἐπειδὴ ἑκατέρω

τούτων ἔχει ἴδιον χημικὸν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἐπίσημῶς τις χημικὸς καὶ χαλκογράφος ἀσχολεῖται νυχθημερόν περὶ τὴν εὕρεσιν τῶν μηχανημάτων, δι' ὧν τὰ χαρτόσημα δύναται νὰ παρασχηματισθῶσι, καὶ ἐξευρίσκει νέους τρόπους πρὸς τὸ ἐξιχνεῖν τὴν ἀπάτην καὶ οὐδενίξειν τὰ τοῦ ἀντιπάλου. Ἐνίοτε δὲ παρουσιάζονται χαρτόσημα κίβδηλα παντάπασι χειροποίητα, ὧν ὁ αὐτουργὸς ἐδαπάνησε μυριάκις πλείονα τέχνην καὶ καιρὸν τοῦ δέοντος πρὸς τὸ κερδᾶναι ἄλλως πῶς τὰ αὐτὰ χρήματα. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον συμβαίνει σπανιώτατα, καὶ δὲν ταράττει ποσῶς τὰς τραπεζαῖς, αἵτινες φυλάττουσι περιεργείας χάριν τὸ πεπλαστογραφημένον χαρτονόμισμα, ὡς δείγμα πικρῆς ἐπιτηδεύσεως τῶν πλαστογράφων.

Ἡ τράπεζα τῆς Γαλλίας προσεβλήθη δις ὑφ' ἑταιρίας κίβδηλοποιῶν δεινῶς. Ἐν ἔτει 1832 παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν φάκελλος δώδεκα χαρτονομισμάτων 1000 φράγκων ἑκαστον, ἅτινα ἀνεγνωρίσθησαν εὐθὺς κίβδηλα. Ἠρξάτο δὲ εὐθὺς αὐστηροτάτη προδικασίς, ἐξ ἧς ἐγένετο φανερόν ὅτι τὰ κίβδηλα ταῦτα χαρτόσημα κατεσκευάσθησαν ἐκτὸς τῆς Γαλλίας παρὰ τινος ἀνθρώπου προσκεκολλημένου εἰς τὴν οἰκίαν βασιλέως ἐξορίστου, ἐστελλοντο δὲ πρὸς ἀρχαῖόν τινὰ διευθυντὴν τοῦ νομισματοκοπέου, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἐκποίησεως αὐτῶν. Ταυτοχρόνως δὲ συνέβη τι παραδοξότατον ἐν Παρισίοις. Ἐπειδὴ ἄνθρωποι τινες ἐξέριπτον διὰ νυκτὸς δράγματα χαρτοσήμων πεπλαστογραφημένων ἐπὶ τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος τῶν ἀγορῶν· οἱ δὲ ἐκ τῶν θεάτρων ἐξερχόμενοι θεαταὶ συνέλεγον αὐτὰ ὡς γνήσια. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία οὐδέποτε ἔμαθε τίς ἦτο ὁ ταῦτα πράξας.

Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι μικρὰ παραβαλλόμενα πρὸς τὴν ἐν ἔτει 1858 καταφορὰν κατὰ τῆς πίστεως τῆς τραπεζῆς. Ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν ἔφθανον καθ' ἡμέραν εἰς τὴν τράπεζαν τακτικώτατα πολλὰ χαρτονομίσματα κίβδηλα ἑκατὸν φράγκων. Μάτην οἱ διευθύνοντες τὸ κατάστημα παρῶν τὸν ζῆλον τῶν ὑπαλλήλων, μάτην ἐμηχανῶντο παν-

τοῖα πρὸς εὕρεσιν τῆς πηγῆς τῶν πεπλαστογραφημένων χαρτοσήμων, τὰ πάντα μάταια. Τὸ χαρτόσημα ταῦτα δὲν ἦσαν μὲν τέλεια, ἀλλ' ἐδείκνυον χεῖρα ἐμπειροῦ τῶν τοιοῦτων, καὶ οὐδέποτε ἕως τότε εἶδε τις τοιαύτην ἐπικίνδυνον ἀπομίμησιν· διότι πάντες ἠπατῶντο ἐκτὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς τραπεζῆς, οἵτινες μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶν ἰκανότητος ταχέως ἀνεκάλυψαν ἐν αὐτοῖς ἐλαττώματι. Ἀλλ' οἱ μῆνες καὶ τὰ ἔτη παρήρχοντο, τὰ δὲ κίβδηλα χαρτόσημα ἐφέροντο πάντοτε εἰς τὴν τράπεζαν μετ' ἐπιμονῆς ἀπελπισίαν ἐμβαλλούσης. Ἡ τράπεζα ἐν τούτοις ἐπλήρως σιωπῶσα. Ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μὴ, διακίδουσα τὸ ἀπόρρητον, ἴδῃ πάντα τὰ χαρτόσημα αὐτῆς τῶν ἑκατὸν φράγκων δυσφημούμενα. Τέλος δὲ, ἐν ἔτει 1861 μετὰ τριῶν ἐτῶν ματαίας ἐρεῦνας, ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ κίβδηλοποιὸς ἦτο φερώνυμος τις Gatebourse, ὅστις συνελλήφθη ὑπὸ τοῦ τότε ἀστυνομίου Tenaille, δύο ὀνόματα προωρισμένα, ὡς βλέπομεν. Ἡ τέχνη ἦτο ἀναμφίβολως καλὴ. Ἐπειδὴ ὁ κίβδηλοποιὸς οὗτος ἔζη ζῶν Σαρδαναπάλου, ὑπηρετούμενος ὑπὸ δέκα ὑπηρετῶν καὶ δέκα ἵππων. Ἦτο δὲ οὗτος ἀρχαῖός τις χαλκογράφος, ὅστις, ἐπὶ προφάσει τοῦ βελτιώσαι τὴν κατασκευὴν τῶν χαρτοσήμων, ἐγένετο πρὸς δέκα ἐτῶν δεκτὸς ἐν τῇ τραπεζῇ, ὅπου ἐξέκλεψεν ἑνίας τῶν μεθόδων αὐτῆς. Ὁμολόγησε δὲ ὅτι ἐξέδωκε 1603 χαρτόσημα ἑκατὸν φράγκων, ἅτινα ἡ τράπεζα ἐπλήρως διὰ 160 300 φράγκων. Κατεδικάσθη δὲ εἰς διὰ βίου ἐξορίαν εἰς Καγένην καὶ ἀπέθανε θάνατον οἰκτρὸν καὶ παράδοξον. Ἐπειδὴ δραπετεύσας ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ πειραθεὶς νὰ καταφύγῃ πρὸς τὰς Ὀλλανδικὰς κτήσεις, ἔπεσε, διωκόμενος ὑπὸ τῶν δεσμοφυλάκων, εἰς τι τέλμα, καὶ ἀπέθανε τραγόμενος ζῶν ὑπὸ τῶν κάρβων, οἵτινες εἶναι φοβεροὶ τὸ μέγεθος κατὰ τὰς χώρας ταύτας. Τὸ νουθέτημα ἐγένετο μὲν πολυδάπανον ἀλλ' ἑκαρποφόρον. Ἐπειδὴ ἕκτοτε ἡ τράπεζα ἐφιλοτιμήθη νὰ βελτιώσῃ ἔτι μᾶλλον τὰ χαρτόσημα αὐτῆς οὕτως, ὥστε οὐδεὶς πλέον ἐπεχείρησε νὰ παραποιήσῃ αὐτὰ.

ΤΑ ΝΕΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΛΟΙΑ.

Οι πατέρες ήμων περιγράφουσι μετ' ένθουσιασμού τους παλαιούς στόλους, τους στόλους του Τράφαλαρ και του Ναβαρίνου, ούτινες συνεκροτούντο εκ τριωρόφων πλοίων, επίδεικνύοντων μακρόθεν τριπλάς κανονοστοιχίας και άναπεταννυμένων ιστία μέγιστα, ως πτέρυγας θαλασσίων όρνίων· τρίκορα πελώρια, φρεγάτας επιμήκεις και εύκινήτους, αληθείς βασιλίσσας τών θαλασσών, και άλλα ελαφρά μικρά πλοία· τὰ πάντα κινύμενα και φερόμενα υπό μόνης τής δυνάμεως τών άνέμων. Άλλ' οι ώραιοι καιροί τών γρητίων ναυτών παρήλθον ήδη άνεπιστρεπτεί. Έπειδή τὸ μὲν πρῶτον δ άτιμὸς, δευτέρον δὲ ἡ θωράκαις τών πλοίων, τρίτον δὲ τὸ ἐμβολον ἀπέκτειναν διὰ παντός τὴν ἀρχαίαν ναυπηγείαν, ἥς τὰ ἀριστουργήματα σήπονται ἤδη πενθίμως ἐν τοῖς νεωρίοις τών στρατιωτικῶν λιμένων τών μεγάλων ἐθνῶν, μεταβληθέντα εἰς σχολεῖα ναυτικῆς, εἰς φυλακὰς και εἰς στρατώνας.

Τὰ πρῶτα ατμοκίνητα πολεμικὰ πλοία ἀνεφάνησαν κατὰ τὸ ἔτος 1820, ὀλίγω πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Ἦσαν δὲ τροχοφόρα, ὡς τὰ ἐμπορικὰ ατμόπλοια. Ἐν ἔτει 1849 καθελκύθη ἐν τῷ Havre τὸ πρῶτον ἐλικοκίνητον, ὁ Ναπολέων, πλοῖον λαμπρὸν φέρον 90 κανόνια. Κατὰ δὲ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐφάνησαν αἱ πέντε ἐπιπέδουσαι κανονοστοιχίαι (batteries flottantes), τεθωρακισμένα διὰ σιδηροῦ περιβλήματος 10 ἑκατοστομέτρων πάχους, αἵτινες τῇ 18 ὀκτωβρίου 1855 ἐπυροβόλησαν και ἀνέτρεψαν τὸ βρωτικὸν φρούριον τοῦ Κινδούρν.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ναπολέοντος και τῶν ἐπιπέδουσῶν κανονοστοιχιῶν τῆς Κριμαίας ἐπήνεγκον τὴν ἐν Τουλῶνι κατασκευὴν και τὸν καθελυσμὸν (24ῃ νοεμβρίου 1859) τοῦ πρῶτου τῶν κυρίως λεγομένων θωρηκτῶν πλοίων, τῆς φρεγάτας Δόξης, πλοῖου ἰσομεθέτους μὲν πρὸς ἀρχαίαν φρεγάταν, ἀλλὰ περιβληθέντου θώρακα σιδηροῦν πάχους 10 ἑκατοστομέτρων. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν Δόξαν κατεσκευάσθησαν ἐν Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ και Ἀμερικῇ πολλὰ θωρηκτὰ πλοία ποικίλας ἐμφανίοντα μορφῆς και σχήματα. Ἐκτοσε ἤρξαντο φοβερά και μανιώδης ἀμίλλα και πάλιν τῶν σιδηρῶν θωράκων πρὸς τὰ πυροβόλα, τῶν μὲν θωράκων καθισταμένων μᾶλλον μᾶλλον παχυτέρων, τῶν δὲ τηλεβόλων ὄπλων μεγαλειτέρων. Ἐφῶσον δὲ τὸ πάχος τῶν σιδηρῶν θωράκων αὐξάνεται, αὐξάνεται και ἡ δυνάμις τῶν κανονίων, ὧν αἱ σφαῖραι φιλοτιμούνται νὰ διαβῆναι τῶν θωράκων τῶν θωρηκτῶν πλοίων. Ἀλλὰ

πλὴν τῆς δυνάμεως τῶν κανονίων ἀνακρίνεται ἤδη και ἑτέρα φοβερά δυνάμις, ἡ τῶν ἐμβόλων, και ἡ τῆς

ἀπαρτίζεται οὐχὶ πλέον ἐκ πλοίων, ἀλλ' ἐκ φρουροῦ, ἀλλ' ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς γιγαντιαίας τακτικῆν. Διότι, πρὶν ἢ ἀποφασίσωσι νὰ προσβάλωσι τὸν ἐχθρὸν, θὰ χρονοτριβῶσιν ἐπιτηροῦντες ἀλλήλους

πλοίου, ἀλλ' ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς γιγαντιαίας τακτικῆν. Διότι, πρὶν ἢ ἀποφασίσωσι νὰ προσβάλωσι τὸν ἐχθρὸν, θὰ χρονοτριβῶσιν ἐπιτηροῦντες ἀλλήλους

πλωνται μέχρι τῆς καταλλήλου στιγμῆς αἱ δρομᾶδες (avisos), φέρουσαι τοὺς ἐκρηγνυμένους κίνους, και

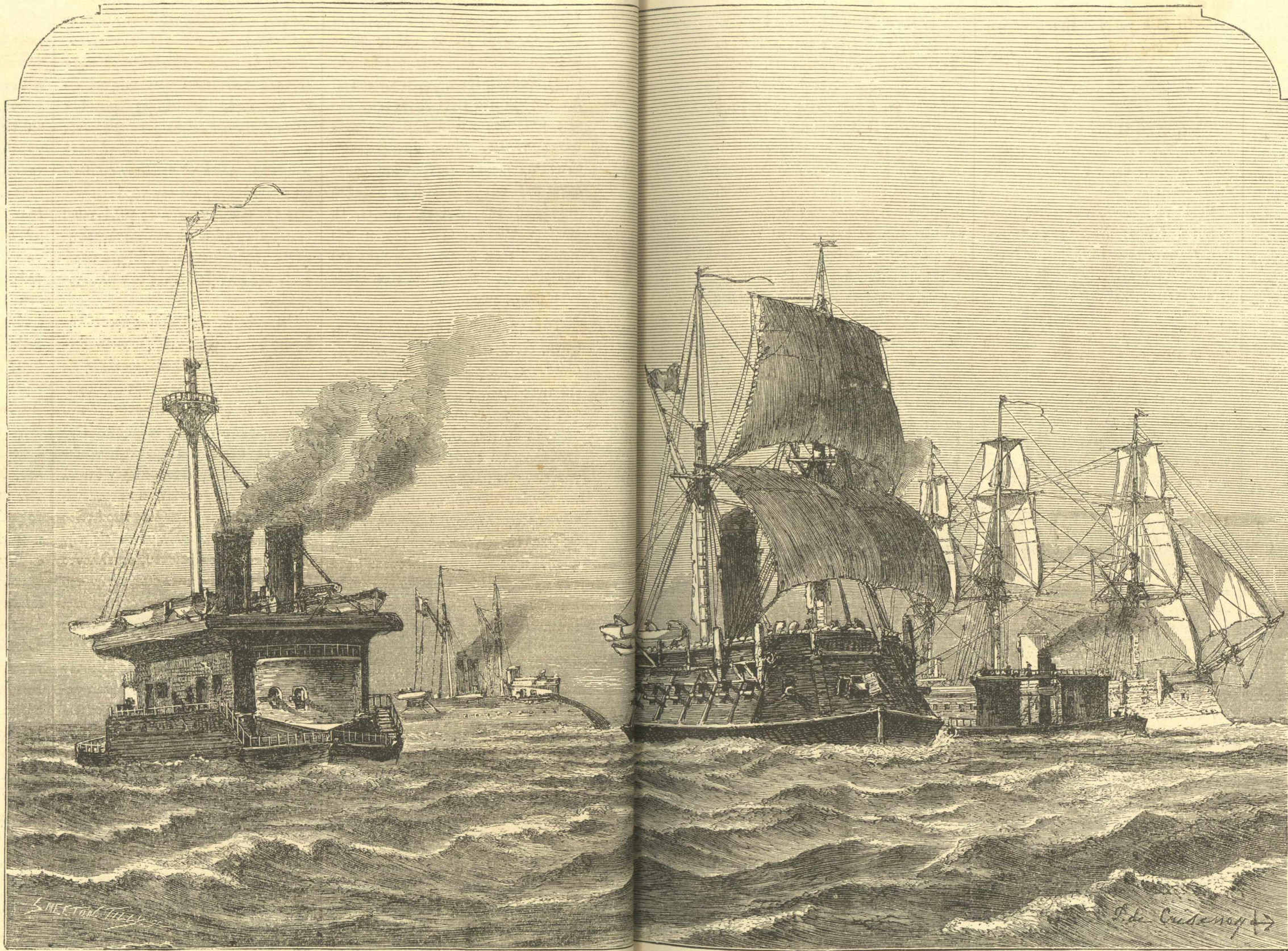
λέμβοι μετεστηματισμένοι εἰς πυρπολικά. Αἱ πλείσται τῶν σφηκῶν τούτων ἀφήτουσι βεβαίως τὸ κέντρον αὐτῶν και τὴν ζωὴν ἐν τῇ πληγῇ, ἤνκατέφερον ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου σκάφους. Διὸ αἱ μέλλουσαι ναυμαχίαι ἀπαιτήτουσι τὴν αὐταπάρνησιν τῶν ἀρχαίων και τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἠρώων.

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ.

Οἱ νομιμόφρονες Γάλλοι, λησμονήσαντες ἐξ οὖων ἀπήλλαξε τὴν Γαλλίαν κινδύνων μετὰ τὸν τελευταῖον γερμανογαλλικὸν πόλεμον ὁ Θιέρσος, βλέποντες αὐτὸν ἀπελπίζοντα τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς βασιλείας ἐν Γαλλίᾳ και πολιτευόμενον δημοκρατικώτατα, ἐκτραχηλίζοντα εἰς παντοίους ἀπρεπεῖς κατ' αὐτοῦ λόγους. Ἴδου τί πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραφε περὶ αὐτοῦ μία τῶν νομιμοφρόνων ἐφημερίδων.

« Λέγουσι πάντες ὅτι ἐφάνη (ὁ Θιέρσος) χρήσιμος· Δὲν ἀρνούμεθα τοῦτο. Ἀλλὰ μὴ ληθμονώμεν ὅτι, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Γίζώτου ἀνέτρεψε τὴν μοναρχίαν τοῦ Ἰουλίου, — και συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Λουὶ Βοναπάρτου, ὡς προέδρου τῆς δημοκρατίας· ὅπερ ἐγένετο ἡ πρώτη πράξις τοῦ δράματος, οὗτινος ἡ δευτέρα πράξις ἦτο ἡ καθύρσις τῆς αὐτοκρατορίας, και ἡ τρίτη ὁ τελευταῖος πόλεμος.

Ἡ Γαλλία εὐγνωμονοῦσα ἄρα δι' ὅ, τι ὁ Θιέρσος ἐπραξε καταπολεμήσας και καταβαλὼν τὴν ὕδραν τῆς Δημοκρατίας, ὀφείλει νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὅ, τι ὁ Θεὸς τοῦ Μωάμεθ ἐπραξεν ἐν τῷ παραδείσῳ ὑπὲρ τίνος μοχηρηστάτου και κινδυνωδεστάτου ἀνθρώπου, πολλὰ πράξαντος ἐγκλήματα και ἀδικίας. — Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπραξεν ἀπαξ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον μίαν και μόνην ἀγαθὴν πράξιν. Διερχόμενος δηλαδὴ ποτὲ ὁδὸν τινα, εἶδεν ὄνον προσδεδεμένον εἰς πάσσαλον, ἔχοντα ἐμπροσθεν τοῦ λάγηνον πλήρη ἀχύρων. Ἀλλ' ἡ λάγηνος ἦτο τόσοσιν μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ ζώου, τὸ δὲ σχοινίον τόσοσιν βραχὺ, ὥστε ὁ ταλαίπωρος ὄνος μᾶτην ἀπεπειρῶτο ἀποπνιγόμενος νὰ ἀρπάσῃ ἄχυρά τινα, και, πάσχων ταντάλειον τιμωρίαν, ἐβῆγεν, ὠδύρετο και ὠγγᾶτο ἐλεεινῶς. Ὁ μοχηρὸς ἄνθρωπος παρερχόμενος, και ἰδὼν τὴν ἀμηχανίαν τοῦ ὄνου, ἤλεσεν αὐτὸν, και λακτίσας τὴν λάγηνον ὠθησεν αὐτὴν πλησιέστερον τοῦ ὄνου. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ Μωάμεθ, θέλων νὰ ἀνταμοίβῃ τὴν πανελεήμονα ταύτην πράξιν, εἰδέχθη μὲν τὸν τὴν λάγηνον λακτίσαντα πόδα εἰς τὸν παράδεισον, ἀλλὰ κατεδίκασε τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος εἰς τὸ πῦρ τῆς γέννης.»

ΤΑ ΝΕΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.

συγκρούσεως τῶν διαμαχομένων πλοίων, ὡς κατεδείχθη κατὰ τὰς ἐν Hampton Road μεταξὺ τοῦ Μονίτωρος και τοῦ Merrimac, και τὰς ἐν Λίσσα μεταξὺ τῶν Αὐστριακῶν και Ἰταλικῶν πλοίων ναυμαχίας, καθ' ἃς εἶδομεν τὰ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν τοιούτων πλοίων δεινὰ ἀποτελέσματα.

Ἐδέησεν ἄρα ἵνα μεταστηματισθῶσιν ἐκ νέου τὰ πολεμικὰ πλοία οὕτως, ὥστε ὁ νεώτατος στόλος

μὲν εἰκὼν μίᾳς ἀγγλικῆς μοίρας. Πλὴν τῶν γαλλικῶν πλοίων (ἀτίνα, εἰ και φέρουσιν ἔμπροσθεν μὲν φοβερὸν χαλιβδινὸν ἐμβολον, ἐκατέρωθεν δὲ πύργους περιστρεφόμενους κατὰ βούλησιν περὶ ὅσους δύνωνται νὰ πυροβολῶσι τὸν ἐχθρὸν παντοῦθεν, ὁμοιάζουσιν ὁπωσδήποτε πρὸς τὰ ἀρχαία κίνητα πλοία), τὰ θωρηκτὰ πλοία τῆς Ἀγγλίας τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἔχουσι πλέον οὐδὲ κανὼν

τραγῶνους, πυραμιδοειδεῖς ἢ γε νοσειδεῖς, ὧν τὰ σιδηρὰ περιβλήματα ἢ οἱ θώρακες ἔχουσι πάχος 25 ἕως 30 ἑκατοστομέτρων. Ἀντὶ δὲ 100 συνήθων πλοίων ὡς τὸ Αὐστρελιτζ, ἢ 140 ὡς ἡ Βρεταννῆ, δὲν φέρουσι πλέον εἰμὴ 20 τὸ πολὺ μέγιστα κανόνια, δυνάμενα ἵνα σφενδονίσωσι σφαίρας βάρους 150 χιλιogramμων.

Ἐν τῷ μέλλοντι οἱ ἐχθρικοὶ στόλοι ἀλλάξουσι

και ἐνεδρεύοντες, μέχρις οὐ δυνήθωσι νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὀρμητικῶς, προτρουόντες, διαπερῶντες και καταπυρτιβόντες τὰς κόγχας τῶν ἀντιπάλων πλοίων. Καὶ ἐμπροσθεν μὲν θὰ ἦναι πασατεταγμένα νὰ τὰ ὑψηκάρηνα πλοία (navires de haut bord), ἱκανὰ νὰ μάχωνται διὰ τοῦ σιδηροῦ και τοῦ ἐμβόλου. Ἡ πρώτη αὕτη γραμμὴ θὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν μάχην ὑπεραπτιζόμενῃ δευτέραν γραμμὴν, ἐν ἣ θὰ ὑποκρύ-

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΑΣ.

Σκοπός του παρόντος συγγράμματος δέν είναι η δημοσίευσις των πρακτικῶν τῶν κακούργοδικεῖων. Ἄλλ' ἡ προκειμένη δίκη εἶναι οὕτω παράδοξος, οὕτω πρωτοφανής, ὥστε δέν ἀμφιβάλλομεν ὅτι δημοσιευμένη μέλλει νά ἐπισπάσῃ τήν περιέργειαν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

Ἡ κατηγορουμένη, εἰ καί ἔπραξε καί ἐγκαλεῖται οὕτω βαρῦ ἐγκλημα, εἶναι οὐδέν ἤττον συμπαθῆς τοῖς πᾶσιν. Ἐπειδὴ νέα, ὠραιότατη, ἀξιεραστός, συγγενευσσα πρὸς τὰς ἀρίστας οἰκογενεῖας τῆς Κορσικῆς, καλῶς ἀνατετραμμένη, ἔχουσα ἦθος ἀνεπίληπτα καί ἦθος μελαγχολικὸν καί πρᾶον, ἐφόνευσε τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐξ ἄκρας ζηλοτυπίας καί μετ' ἀληθοῦς ἀγρίας ἐνεργείας.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς ἐξήγειρε τοσοῦτον τὴν περιέργειαν ἀπάντων τῶν κατοίκων τῆς νήσου, ὥστε οἱ χωροφύλακες μόλις δύνανται νά κατέχωσιν αὐτοὺς, ἡ δὲ μικρὰ αἰθουσα τοῦ κακούργοδικείου κατακλύζεται πολὺ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας ὑπὸ πληθῶς ἀνυπομόνων ἀκρατῶν.

Περὶ τὸν νομίζομεν νά εἰπώμεν ὅτι τὸ ἀκρατῆριον σύγκειται μᾶλλον ἐκ γυναικῶν, νέων καί εὐγενῶν. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ἡ προκειμένη δίκη ἐνδιαφέρει αὐτὰς ἀμέσως· ἡ δὲ ἐπιθυμία αὐτῶν τοῦ νά παρρηθῶσιν εἰς τὴν δίκην εἶναι φυσική. Ἀμφισβητοῦσι δὲ περὶ τῆς κατηγορίας καί ἀντεξετάζουσιν αὐτὴν οὕτως, ὥστε σχεδὸν ἀποκρούονται αὐτὴν ὕλοσχερῶς, μέχρις οὗ οἱ δικασταὶ εἰσερχόμενοι ἀναγκάζουσιν αὐτὰς ἵνα ἡσυχάζωσι καί σιωπῶσι.

Μετ' ὀλίγον εἰτάγεται ἡ κατηγορουμένη.

Βλέπων αὐτὴν προβαίνουσαν, πενθητικῶς ἐσκευασμένην, μελανείμονα, καθεζομένην ἀντικρὺ τῶν ὀρωκτῶν, ἔχουσαν τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐξοιδημένους ὑπὸ τῶν δακρυῶν, τὰς δὲ παρειὰς ὠχρὰς ἐκ τῆς ὀδύνης, τὰ δὲ ῥόδινα αὐτῆς χεῖλη συνεσπασμένα ὑπὸ τῶν λυγμῶν, αἰσθάνεται τις οἰκτρῶς παθαινόμενον, καί ἐρωτᾷ ἑαυτὸν διὰ τίνος ἀπαισίου ὀδοῦ ἡ δυστυχὴς αὕτη μετέθη αἴφνης ἀπὸ τῆς αἰθούσης τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς μεγάρου, ἐν ᾧ μέχρι πρὸ μικροῦ περιεκυκλοῦτο θεωπευμένη καί θαυμαζομένη παρὰ πάντων τῶν φίλων καί συγγενῶν· διὰ τίνος λέγομεν ὀδοῦ ἦλθεν ἐνταῦθα, καί ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρονίου τῆς ἀτιμίας, ἐξ οὗ προσκαλεῖται νῦν νά ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὴν δολοφονίαν, ἣν ἔπραξεν ἐκ προμελέτης.

Ὁ δικηγόρος αὐτῆς Κ. Φέρνης, δεξιόσάμνος αὐτὴν φιλοφρόνως ἐκάθισεν παρ' αὐτῆς. Ἡ ἔδρα τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ κατέχεται ὑπὸ τοῦ γενικοῦ δικηγόρου Κ. Ῥόσση. Ἐπὶ δὲ τῆς πρὸ αὐτοῦ τραπέζης δέν βλέπει τις ἄλλο, εἰμὴ μόνον ἐν πολυκροτον πιστόλιον. Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος Βενέλλης, ἀγόμενος ὑπὸ τινος ἀεροφροσύνης, ἀπηγόρευσε τὴν ἐκθεσιν τῶν κατηγορουμένων συνδόνων καί τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ ἀποθανόντος.

Μετὰ τοὺς συνήθεις προδικαστικούς τύπους ὁ ἐντιμὸς δικαστὴς ἀποτείνεται πρὸς τὴν κατηγορουμένην, ὅπως βεβαιωθῇ τὴν ταυτότητα αὐτῆς. Αὕτη δὲ ἀποκρίνεται κρατερῶς, καί πως ἰταλιζουσα τὴν προφοράν·

— Ὀνομάζομαι Λουκία Βοναβέντη, ἄνω τὸ εικοστὸν πρῶτον ἔτος, καί κατοικῶ ἐν Καστελμόρε παρὰ τὸ Ἀγιακκίον.

Καί ταῦτα εἰπούσα πίπτει ἐπὶ τοῦ θρονίου, καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἐν ᾧ ὁ γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὴν κατηγορίαν, ἣτις περιγράφει οὕτω πως τὸ φοβερὸν τοῦτο συζυγικὸν δρᾶμα.

« Ἡ Λουκία Μεδέλλη ἐνυμφεῖθ ἐν ἔτει 1869 τὸν Κάρολον Βοναβέντην, ἄγουσα μόλις τὸ δέκατον ὄγδον ἔτος, ἐνῶ ὁ σύζυγος αὐτῆς ἦγε τὸ εικοστὸν πέμπτον. Ἀμφότεροί ἦσαν πλούσιοι καί ὁ γάμος αὐτῶν ἠγγέλλετο εὐτυχίης. Καί τῶ ὄντι ἐπὶ δύο ἔτη τὸ νέον ζεύγος ἔζησεν ἐν ὁμοιοῖα καί ἀγάπῃ. Ἡ Λουκία ἦτο ἡδὴ μήτηρ καί κατόκει μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς τὸ βασιλεῖον τοῦ Καστελμόρε, κίμενον ἐπὶ τῆς ἀπὸ Ἀγιακκίου εἰς Κόρνεν ἀγούσης ὁδοῦ. Ὁ Κάρολος Βοναβέντης ἐπορεύετο συνεχῶς εἰς Ἀγιακκίον ἕνεκα τῶν ἀσχυλῶν αὐτοῦ. Ἡ δὲ γυνὴ του, ἣτις, τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲν ἔδυσχερῆσεν οὐδ' ἠναντιοῦτο πρὸς τὰς ἀπουσίας ταύτας τοῦ ἀνδρός, διετέλει διακεκριμένη λίαν φιλοστόργως πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' αἴφνης μεταβαλοῦσα ἤρξατο νά ζηλοτυπῇ, νά ἐνεδρεύῃ, νά ἀκολουθῇ δὲ οὐτοῦ κατόπιν κρυφίως, καί μετ' οὐ πολὺ νά ἐπιμέμφηται αὐτῷ, πολλάκις παρόντων τῶν ὑπηρετῶν, τὰς συγὰς αὐτοῦ ἀπουσίας καί τὴν ἀπιστίαν.

« Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1873 αἱ κατηγορίαι τῆς Λουκίας κατέστησαν μᾶλλον ὠρισμέναι. Ὑποπτεύετο δηλαδὴ ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤρξατο νεανίδος τινος, τῆς Ὀρτενσίας Φάντη, ἣν εἰσήγαγεν εἰς τὸν οἶκον, καί ἤτινι ἐπέτρεψε τὴν ἐπιμέλειαν καί ἀνατροφὴν τῆς μικρᾶς αὐτοῦ θυγατρῆς. Διὸ ἀπήτησε τὴν ἐκδιώξιν τῆς

παλλακίδος. Ἄλλ' ὁ Κ. Βοναβέντης ἀντέστη παντὶ σθένει εἰς τοῦτο· ὅπερ ἔπεισεν ἔτι μᾶλλον αὐτὴν ὅτι ἡ θεράπεια ἦτο ἀληθῶς ἐράστρια τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἀπέβαλε δὲ πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν, ἰδοῦσα περὶ τὸν δάκτυλον αὐτῆς δακτύλιόν τινα, ὃν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἠγόρασε πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν Ἀγιακκίῳ, καί ἀπήτησεν ἐντονώτερον τὴν ἀποβολὴν τῆς παλλακίδος. Ἄλλὰ τοῦ Κ. Βοναβέντου ἀνισταμένου παντὶ σθένει πάλιν πρὸς τοῦτο, ἡ Λουκία, βλέπουσα τὸ μάστιον τῶν παρακλήσεων καί τῶν ἀπειλῶν αὐτῆς, ἔκρινε νά ἐκδικήσῃ ἑαυτὴν ἐκ παντὸς τρόπου.

« Καί τῶ ὄντι ἀπὸ τῆς 15 ἰανουαρίου ἡ Λουκία Βοναβέντη ἐφάνη ἀναλαμβάνουσα τὸ πρῶτον γαλήνιον αὐτῆς ἦθος· καί ἐπαύσατο μὲν μεμψιμοιροῦσα καί ἐπιπλήττουσα τὸν ἀνδρα, ἀλλὰ καθιστᾶτο ἰσημέραι σκυθρωποτέρα. Ἐζήτηε δὲ τὴν ἀπομόνωσιν, ἐπαύσατο τὴν πρὸς τὴν μητέρα καί τοὺς φίλους ἀλληλογραφίαν, καί ὅπερ σπουδαύτατον μετέθη τῇ 5 φεβρουαρίου εἰς Ἀγιακκίον, καί ἠγόρασε παρὰ τινων φαρμακοποιῶν ποσὸν τι ἀρσενικοῦ· ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κατηγορουμένη εἶχεν ἤδη ἐν νῶ τὸ ἐγκλημα. Ἄλλ' ἄρα γε παρητήθη τῆς ἰδέας τῆς δηλητηριάσεως, μεταμεληθεῖσα, ἡ αἰ περιστάσεις δ.ν ἐπέτρεψαν αὐτῇ νά ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκλημα; Ἴδου τί εἶναι ἀδύνατον νά βεβαιώσῃ τις. Ὅπως ποτ' ἂν ἔχη παρήλθον ἡδὴ ἐξ ἐβδομάδης μέχρι τῆς 5 μαρτίου, ἡμέρας τῆς δολοφονίας καί τοῦ θανάτου τοῦ Βοναβέντου.

« Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τὸ δεῖπνον, ἦτοι περὶ τὴν ἐνάτην καί ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἡ Λουκία ἤρξατο καλὴν νύκτα εἰς τὸν σύζυγον καί ἀπῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς, ἀπάγουσα τὴν μικρὰν θυγατέρα, ἣς τὴν ἐπιμέλειαν δέν ἐνεπιστεύετο πλέον εἰς τὴν Ὀρτενσίαν ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν. Ἀπελοίμισε δὲ τὸ κοράσιον· ἀλλὰ, ἀντὶ νά κοιμηθῇ, διετέλεσεν ἄπυνος, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς κλίνης αὐτῆς, ἣτις εὐρέθη ἀθικτός.

« Ὁ Βοναβέντης ἐξῆλθεν ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν· ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν, ἀνέγνωσε καί εἰργάσθη, ὡς φαίνεται, μέχρι τοῦ μεσονυκτιοῦ· ἐπειδὴ οἱ ὑπηρεταὶ τῆς οἰκίας εἶδον τὸν θάλαμον αὐτοῦ πεφοτισμένον κατ' ὄλην τὴν ἑσπέραν. Τοῦναντίον ἡ Λουκία ἔσβυσε τὸ φῶς αὐτῆς περὶ τὴν ἐνδεκάτην. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι ἡ κατηγορουμένη τοῦτο πράττουσα ἠθέλησε νά πείσῃ τὸν ἀνδρα αὐτῆς ὅτι ἡδὴ ἐκοιμήτο.

« Γνωρίζομεν τί συνέβη μετὰ ταῦτα

τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἀνδρός. Ἀλλὰ περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονυκτικὸν ὥρας, βλέπουσα αὐτὸν μὴ ἐξερχόμενον, καί ἀποκαυτερήσασα, κατέθη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀνδρός, καί λαβοῦσα ἐν βεβήλβερ, ὅπερ ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο πλήρες, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα ἀψόφως.

« Ἡ ὕρα τῆς Ὀρτενσίας ἦτο κεκλεισμένη· ἀλλ' ἡ Λουκία, προβλέπουσα τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, κατεσκεύασε πρὸ τινων ἡμερῶν ἀντίκλειδα. Ἡ ὑπηρετὴς, ἣτις δέν ἐκοιμήτο ἔτι, ἤκουσεν ἀνογομένην

τὴν θύραν μόνον ἔτε τὸ φῶς, ὅπερ εἶχε διὰ χειρὸς ἡ Λουκία, ἐφώτισεν αἴφνης τὸν θάλαμον.

« Ἡ Ὀρτενσία, ἀναγνωρίσασα τὴν δέσποιναν αὐτῆς, ἀφῆκε φωνὴν τρόμου, καί μὴ ἀμφιβάλλουσα ὅτι προὔτιθετο νά τιμωρήσῃ αὐτὴν καί μόνην, δ.ωλίστησεν ὅπισθεν τῆς κλίνης οὕτως ἐλαφρῶς καί ταχέως, ὥστε δέν ἐξύπνισε τὸν παρ' αὐτῇ βαθέως κοιμώμενον ἡδὴ Βοναβέντην. »

(Ἰδ. τὴν συνέχειαν ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει.)

ΝΕΩΤΑΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ Ο ΣΦΑΙΡΟΕΙΔΗΣ.

(Eucalyptus globulus.)

Τὸ γένος Εὐκάλυπτος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μυρτοειδῶν φυτῶν, ἀπαρτίζεται ἐν τῇ βοτανικῇ ἐκ δένδρον γιγαντιαίων, φυομένων ἐπὶ πάσης τῆς ἀυστραλιανῆς ἠπείρου καί τῶν νήσων τῆς Μελαννησίας. Ἀξιολογώτατον πάντων εἶναι ὁ Εὐκάλυπτος ὁ Σφαιροειδῆς, ἡ τὸ Κυανοῦν κομιφόρον δένδρον τῆς Τασμανίας (Tasmanian bluerum), ὡς ὠνόμασεν ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1792 πρῶτος περιγράφας αὐτὸ Λαβιλλαρδιέρος ἕνεκα τῶν κυανέων αὐτοῦ φύλλων.

Τὸ δένδρον τοῦτο μετεκομίσθη καί ἐφυτεύθη τὸ πρῶτον ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Κ. Ραμμελ, ὅστις ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἐτῶν ἐφιλοτιμήθη νά εἰσαγάγῃ αὐτὸ παντὶ τρόπῳ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀφοῦ πρῶτον κατώρθωσε νά εἰσαγάγῃ αὐτὸ εἰς τὴν Ἀλγερίαν, ὅπου ἐπέδωκε καί ἐπολλαπλασιάσθη θαυμασίως. Καί ἀληθῶς τὸ φυτὸν τοῦτο αὐξάνεται καί πολλαπλασιάζεται εὐκολώτατα ἐπὶ τῶν μάλιστα πρὸς ἀλλήλας διαφεροῦ ὧν γαιῶν καί κλιμάτων μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς. Ἐν Παρισίοις λ. χ., ὅπου ἐφυτεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ κήπῳ τῆς Ἀλάλου κατὰ τὸν ἰούνιον τοῦ ἔτους 1873 παραυῶς τις τοῦ δένδρου τούτου, ληφθεῖσα ἐξ Ἀλγερίας, διετέλεσεν αὐξάνουσα ἀπὸ τοῦ ἰουνίου μέχρι Σεπτεμβρίου ἀνὰ ἐν μέτρον κατὰ μῆνα. Κατὰ τὰ θεομᾶ κλίματα τὸ δένδρον τοῦτο δύναται νά φθάσῃ εἰς ὕψος ΕΚΑΤΟΝ μέτρων, ἔχον εικοσιονοκτὼ μέτρων περιφέρειαν κατὰ τὴν βάσιν. Καί ὅπερ ἄπιστον, εἰ καί οὕτω ταχέως αὐξάνομενον, τὸ ζῦλον αὐτοῦ εἶναι σκληρότατον (τοῦναντίον τῶν λοιπῶν ταχέως αὐξάνομένων δένδρων,) καί οὕτως ἀντέχον πρὸς τὴν ὑγρασίαν καί τὰ ἔντομα, ὥστε τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ ἡδὴ τοὺς στόλους αὐτῶν, καί μεταχειρίζονται αὐτὸ εἰς τὰς ἐγκαρσίους δοκοὺς τῶν σιδηροδρόμων. Τὰ μέγιστα ἀτμόπλοια, ὅσα πλέουσιν ἡδὴ μετὰ

Εὐρώπης καί Ἀμερικῆς, κατασκευάζονται ἐκ τοῦ Εὐκάλυπτου. Διατηρεῖται δὲ ἐπὶ μακρὸν ἀπόσβλητον ἐκ τῆς ὑγρασίας καί τῶν ἐντόμων ἕνεκα οὐσίας τινὸς ἰδίας αὐτῷ ὀνομαζομένης εὐκαλυπτόλιον.

Ἡ οὐσία αὕτη, ἣν πορίζομεθα διὰ τῆς διυλίσεως (distillation) τῶν φύλλων τοῦ δένδρου, εἶναι ὑγρὸν ἄχρουν, ὄζον πως ὡς ἡ κάππουρα, βράζον ἐν θερμοτήτι 175 βαθμῶν, ὅταν ἦναι καθρῶν, ἦκιστα διαλύσιμον ἐν τῷ ὕδατι, ἀλλὰ πάντως διαλυτὸν ἐν τῷ οἴνοπνεύματι. Τὸ εὐκαλυπτόλιον συγκείμενον ἐξ $A^{12}Y^{20}O$ (ἦτοι ἐκ 12 ἀτόμων ἄνθρακος, 20 ἀτόμων ὑδρογόνου καί 1 ἀτόμου ὀξυγόνου), δύναται νά θεωρηθῇ ὡς νέον τι εἶδος ὑγρᾶς κηφουράς.

Ἄλλ' αἰ ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου δένδρου ὠφέλειαι αὐταὶ εἶναι μικραὶ παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἐξῆς. Κατέστη δηλαδὴ ἀναμφίλεκτον ὅτι ἐν οἰκῆσιν ἡ χώρα τὸ θαυμασίον τοῦτο δένδρον φυτευθῆ, ἡ υγεία τῶν κατοίκων αὐτῆς βελτιοῦται ὀφθαλμοφανῶς· αἱ ἀσθενεῖαι καί οἱ θάνατοι ἐλαττοῦνται μεγάλως, αἱ δὲ πρῶην ἐνδημικαὶ ἀσθενεῖαι καί μάλιστα οἱ διαλίποντες πυρετοὶ ἀφανίζονται διὰ παντὸς ἐκ τῆς χώρας, ὅπου βλαστάνει ὁ Εὐκάλυπτος.

Ἄλλ' ἡ κατὰ τῶν μισμᾶτων δύναμις τοῦ Εὐκάλυπτου ἐγένετο μάλιστα καταφανὴς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1869, κατ' ὃ ὁ ἰατρὸς Βροῦνελ μετεχειρίσθη αὐτὸν κατὰ τῶν πυρετῶν ἐν τινι νοσοκομείῳ τοῦ Μοντεβιδέου, μεστῷ ἀείποτε πυρεσσόντων ἀσθενῶν. Μετεχειρίσθη δὲ ἀπλῶς ἀπόβρεγμα (infusion) τῶν φύλλων τοῦ Εὐκάλυπτου εἰς δόσιν 8 γράμμων ἐν 120 γράμμους ὕδατος· ἡ οὐσία τινὰ, ἣν ἐπορίσατο διὰ τῆς ἀποψύξεως τοῦ ἀποβρέγματος τούτου, καί ἦν ὀνομαζομένη ἐν τῷ ὑπομνήματι αὐτοῦ εὐκαλυπτίνην.

Μετ' ὀλίγον, διαδοθείσης τῆς περὶ

αὐτοῦ φήμης, πάντες οἱ ἰατροὶ τῶν νοσοκομείων μετεχειρίσθησαν τὸ φάρμακον τοῦτο ἐν τοῖς νοσοκομείοις πρὸς τοὺς μάλιστα διασπασμένους πυρετοὺς. Ἐπέτυχον δὲ θαυμασίως, θεραπεύσαντες δι' αὐτοῦ ἀσθενεῖας, ἐν αἷς ἡ θεϊκὴ κίνησις οὐδεμίαν παρεῖχεν ἐλπίδα θεραπείας.

Εἰς μετρίαις δόσεσι τὸ εὐκαλυπτόλιον ἐνεργεῖ ἀντισπασμωδικῶς, ὡς ὁ αἰθῆρ, ἡ τὸ χρωλοφόρμιον. Εἰς μεγάλας δόσεις τὰ ἀντισπασμωδικὰ συμπτώματα διαδέχεται ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν. Εἰς μεγίστας δὲ (80 σταγόνας π. χ.) κρατυομενῶν τῶν συμπτωμάτων τούτων, ὁ θάνατος ἐπέχεται εἴτε ἡσυχῶς εἴτε μετὰ σπασμῶν. Ὡς πρᾶντικόν τοῦ νευρικοῦ συστήματος τὸ εὐκαλυπτόλιον ὠφελεῖ τοὺς ἀσθματικούς καί μάλιστα τοὺς ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ λεγομένου ἀσθματος ταλαιπωρούμενους· μετρίξει τὰς ὑπερβολικὰς ἐκκρίσεις τῆς βλεννομεμβράνης τῆς τραχείας ἀρτηρίας καί τῶν βρογγίων κατὰ τοὺς βρογχιτικούς κατάβρους. Τέλος δὲ καταπρᾶννε τὸν βῆχα τῶν φθισικῶν. Ἀπεδείχθη δὲ καί ὠφελιμώτατον κατὰ τὰς ἀσθενεῖας καί μάλιστα τοὺς χρονίους κατάβρους τῶν οὐροποιητικῶν καί γεννητικῶν ὀργάνων.

Ἐκ τῶν φύλλων τοῦ Εὐκάλυπτου παρασκευάζουσιν οἱ ἰατροὶ οἶνον, ἡ μᾶλλον ἔμβυμα (teinture), ἡ μᾶλλον δίδουσιν αὐτὰ τὰ φύλλα ἐν εἶδει κόνωος εἰς δόσεις 8-20 γράμμων κατ' ἡμέραν. Τὸ δὲ εὐκαλυπτόλιον δίδουσιν ἐν εἶδει μικρᾶς κύστεως (capsule), περιεχοῦσης 4-5 σταγόνων τοῦ φαρμάκου τούτου. Προκειμένης τῆς ἐξεργήσεως τῆς πεπτικῆς δυνάμεως τοῦ στομάχου, οἱ ἀσθενεῖς λαμβάνουσι μίαν ἢ δύο κύστεας κατ' ἐκάστην· 4 δὲ εἰς 12, προκειμένων ἄλλων ἀσθενειῶν. Τοῖς δὲ ἀσθματικοῖς συμβουλεύουσιν οἱ ἰατροὶ καί τὴν χρῆσιν τῶν ξηρῶν φύλλων τοῦ Εὐκάλυπτου ἐν εἶδει σιγάρων.

[Ἰδ. τὴν εἰκόνα τοῦ φυτοῦ ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.]

ΤΟ ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

ΚΑΙ

ΑΙ ΝΕΑΙ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΕΚΤΗΣΕΙΣ.

Α'.

Τὸ Βρεταννικὸν Μοῦσεϊον εἶναι ἐν Ἀγγλίᾳ ὅ, τι τὸ Λοῦβρον ἐν Γαλλίᾳ, ἤτοι τὸ μέγιστον καὶ ἀξιολογώτατον τῶν ἐλευθερίων καὶ ἐπιστημονικῶν καθιδρυμάτων τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας.

Ἐν ἔτει 1752 ἀπέθανεν ἐν τῇ παρὰ τὸ Λονδίνον Χελεία γέρων τις ἑκατοντούτης, ὁ Χᾶν Σλόανε, καταλείπων εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ κληροδότημα ὑπὲρ τὰς 50 000 βιβλίων ἐντύπων καὶ χειρογράφων, μίαν ζωολογικὴν πρώτης τάξεως συλλογὴν, πολλὰ ἀρχαιοτάτα καὶ πολλὰ σπάνια καὶ πολυτίμητα πράγματα. Βοτανιστὴς περίφημος, διαδεχθεὶς τὸν Νεύτωνα ἐν τῇ προεδρίᾳ τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου, καὶ ἰατρὸς τῆς βασιλείσεως, ὁ τρισόβλιος οὗτος σὶρ Χᾶν Σλόανε, ἠμτύχησε τὸ τελευταῖον ἴν' ἀναδειχθῆ καὶ ἰδρυτῆς τοῦ Βρεταννικοῦ Μοῦσεϊου. Διότι μέχρι τότε ἡ Ἀγγλία, περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζουσα ἢ περὶ ἐμπορίου καὶ πολιτικῶν ραδιοιργασιῶν, δὲν εἶχε οὔτε δημοσίαν βιβλιοθήκην οὔτε Μοῦσεϊον, οὔτ' ἄλλο τι παραπλήσιον καθίδρυμα.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρῶτου αἰῶνος ἡ βιβλιοθήκη τοῦ μεγάλου τούτου καταστήματος ἐπλουτίσθη ὑπὸ τῶν χειρογράφων τοῦ Χαρλέου, καὶ τῶν χειρογράφων καὶ τῶν βιβλίων τοῦ Ροβέρτου Κόττωνος. Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν προσετέθησαν αὐτῇ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Νεαπόλει πρέσβους τῆς Ἀγγλίας λόρδου Ἀμιλτωνος συλλεχθέντα ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι ἀρχαῖα

ἀγγεῖα· πρὸς δὲ ἡ αἰγυπτιακὴ συλλογὴ (ἐν ἣ ἦτο καὶ ἡ ἐπιγραφή τῆς Ῥοσέτης), ἣν ὁ Βοναπάρτης συνέλεξεν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐκστρατεῖαν αὐτοῦ, καὶ ἦτις, ἀποσταλεῖσα εἰς Γαλλίαν συνελήθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ναύαρχου Νέλσωνος, ὅστις, περιπλέων τὴν Ἰταλίαν, ἤχημαλώτισε τὰ εἰς Γαλλίαν μετακομίζοντα αὐτὴν πλοῖα. Ἄπαντα ταῦτα τὰ μνημεῖα, πολυτίμητα διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην, συνηθροισμένα καὶ κατατεταγμένα, ἀπεργάζονται ἤδη λαμπροτάτην ἀληθῶς συλλογὴν.

Βραδύτερον δὲ προσετέθησαν αὐτῇ καὶ ἄλλαι περίφημοι ἰδιωτικαὶ συλλογαὶ (οἷα ἡ τοῦ Τονελεύ, ἐν ἔτει 1810· τὰ περίπυστα μάρμαρα τοῦ Φειδίου, τὰ ἀφαιρέθη ἔκ τοῦ Παρθενῶνος καὶ πωληθέντα κατηλικῶς ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἐλγίνου· τὰ μάρμαρα τῆς Φιγαλίας· τὰ χαλκᾶ εἰδώλια, οἱ δακτυλιόλιθοι καὶ τὰ νομίσματα τῆς ἀξιολόγου συλλογῆς τοῦ Payne Knight. τὰ ἀνάγλυφα τῆς Νινευῆ, καὶ ἐσχάτως αἱ γλυφαὶ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ), ὑπερπλουτίσασαι καὶ ἐπιστέψασαι τὸ μέγα τοῦτο καθίδρυμα. Διὸ ἡ Ἀγγλία δικαίως δύναται ἐν τῷ παρόντι ἵνα σεμνύνηται καὶ ἐναδρῆνηται ἐπὶ τῇ κτήσει τοῦ εὐγενεστάτου τούτου τῶν Μουσῶν τεμένων, ἐν ᾧ μάλιστα διαπρέπουσιν αἱ ὠραιόταται γλυφαὶ τῆς ὑψηλίου, τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος, ἐπισκιάζοντα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀμικμήτου αὐτῶν χάριτος καὶ ἐναργείας.

Β'.

Ἡ θεὰ τοῦ Βρεταννικοῦ Μοῦσεϊου

εἶναι μεγαλοπρεπῆς καὶ σοβαρᾶ. Ἐκατέρωθεν τῆς ἐκ τεσσαράκοντα τεσσάρων κίονων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ ἀπαρτιζομένης προσόψεως προεξέχουσι δύο μεγάλαι πτέρυγες. Ὅκτῳ δὲ κίονες τεσσαράκοντα πέντε ποδῶν ὕψους ὑποστηρίζουσιν ἀέτωμα, ἐν ᾧ ὁ Ἀγγλος γλύπτης Οὐσεμακώττ ἀπεικόνισε συγκεχυμένως πῶς τὸν ἄνθρωπον, μεθιστάμενον διὰ τῆς δυνάμεως τῆς θρησκείας ἀπὸ τῆς βαρβαρότητος εἰς τὴν ἡμέρωσιν καὶ τὴν παιδείαν. Ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς λαμπρᾶς ταύτης προσόψεως ἐλαττοῦται μεγάλως ἐκ τῆς κακίσεως τοῦ μνημείου τοποθεσίας ἐν τῇ στενῇ, ῥυπαρᾷ καὶ πολυτύρβῳ ὁδῷ Great-Russel Street. Ἀπορεῖ δὲ τις δικαίως βλέπων τὴν ὑπερήφανον ἀγγλικὴν κυβέρνησιν, ἀφίνουσαν τὸ ἐθνικὸν Μοῦσεϊον τῆς πλουσίας Ἀγγλίας ἐν τόπῳ οὕτως ἀνοικεῖῳ, ὡς εἰ ἦτο ἀδύνατον αὐτῇ νὰ εὕρῃ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ταμίσεως, παρὰ τὸ νέον Κοινοβούλιον π. χ., τόπον καταλληλοτέρον πρὸς ἴδρυσιν ἐθνικοῦ Μοῦσεϊου.

Γ'.

Τὸ Βρεταννικὸν Μοῦσεϊον ἀπαρτίζεται ἐκ τῆς βιβλιοθήκης, τῆς συλλογῆς τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ τῆς τῶν ἀρχαιοτήτων, περὶ ὧν καὶ μόνον γενήσεται ἐνταῦθα λόγος ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν ἀναγλωστῶν. Διότι, εἰ καὶ περιφημώτατον, τὸ Βρεταννικὸν Μοῦσεϊον, μάλιστα δὲ οἱ ἐν αὐτῷ ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ, εἶναι ἔτι ἥκιστα γνωστὸν παρ' ἡμῖν.

Ἐξηρημένου τοῦ ἀναγνωστηρίου, εὐρείας rotonde, ἣς ὁ θόλος κατα-

στράπτει χρυσὸν, καὶ βρίθει παντοῖου φορτικοῦ κόσμου, ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις τοῦ Βρεταννικοῦ Μοῦσεϊου εἶναι ἀπλουστάτη. Οἱ τοῖχοι εἶναι πανταχοῦ γυμνοὶ καὶ κατηθαλωμένοι· αἱ δὲ αἴθουσαι φωτίζονται ἄνωθεν διὰ παραθύρων κεκονιορτωμένων, δι' ὧν διέρχεται φῶς ψυχρὸν, ἀμυδρὸν καὶ φαιόν. Ἴδου τί ἡ ὑπερήφανος Ἀγγλία ἐνόμισεν ὅτι ἀρκεῖ πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν καλλωπισμὸν τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς Μοῦσεϊου, ὅπερ ὑπολείπεται καὶ αὐτῶν τῶν ἀπλουστάτων σταθμῶν τῶν σιδηροδρόμων κατὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν καθαριότητα.

Αἱ γλυφαὶ, ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὰ χειρόγραφα κατέχουσι πᾶν σχεδὸν τὸ δάπεδον. Μεγάλῃ δὲ τις κλίμαξ σέρει εἰς τὴν πρώτην ὄροσφην, ἐν ἣς ταῖς αἰθούσαις εἶναι ἀποτεταμιευμένα τὰ μοῦσεϊον τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ ἡ νομισματικὴ συλλογὴ, ἣτις ὑπάρχει μόνον ἀπὸ τοῦ 1800 ἔτους.

Δύο σπουδαῖα κληροδοτήματα, τὸ τοῦ ἱερέως Μορδὸντ Cracherode (1800), καὶ τὸ σοφοῦ Payne Knight (1824), κατέστησαν τὴν νομισματικὴν συλλογὴν τοῦ Λονδίνου ἀνάμιλλον τῶν πλουσιωτάτων τῆς Εὐρώπης. Οὕτω πῶς δημιουργοῦνται τὰ δη-

μόσια ἰδρύματα ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τοῦ ζήλου τῶν σοφῶν, τῆς φιλοπατρίας τῶν φιλαρχαίων, καὶ τῆς φαντασίας πλουσιῶν τινῶν ἰδιωτῶν, οἵτινες ἰδρύουσι καὶ διοργανίζουσι τὰ πάντα.

Ἐπτά ἢ ὀκτῶ αἴθουσαι τῆς πρώτης ταύτης ὄροσφης εἶναι ἀποτεταμιευμέναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν οἰκιακῶν σκευῶν τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑτρούριας. Ἡ συλλογὴ τῶν ἀρχαίων ἐξωγραφημένων ἀγγείων, εἶναι ὠφελιμοτάτη καὶ ὠραιοτάτη πασῶν. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκονται συνη-

θροισμένα καὶ ἐπιστημονικῶς κατατεταγμένα τὰ περιφημώτατα τῶν ἀγγείων, ἐν αἷς διαπρέπει τὸ λεγόμενον Πορτλάνδιον καὶ Καμείριον, τὰ ἐξ ὀπτῆς γῆς εἰδώλια τοῦ K. Temple, τὰ χρυσᾶ κοσμήματα τῆς Ἑτρούριας, καὶ πλῆθος ἄλλο ὠραίων, πολυτίμων, ἀξιολογωτάτων πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν ἱστορίαν μνημείων, περὶ ὧν ἐγράφησαν τόμοι ὀλόκληροι, καὶ ὧν δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς οὐδὲ κἄν τὰ ὀνόματα νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα διὰ τὴν ἀφθονίαν

ὕλου, καὶ εἰκονίζει τὴν Θέτιδα καταλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ Πηλέως. Πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἀγγείου καὶ τὰ πράγματα εἶναι θαυμασιῶς ὑποτετυπωμένα ἐκ λευκοῦ μὴ διαφανοῦς ὕλου, ἐξαιρούμενα ἀναγλύφων δίκην, καὶ διαγραφόμενα λαμπρῶς ἐπὶ τοῦ κυανοῦ χρώματος τοῦ ἀγγείου. Ἀνευρέθη δὲ περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἐν Ῥώμῃ ἐν τινὶ ἀρχαίῳ σαρκοφάγῳ, εὐρεθέντι ἐν τάφῳ, ὅστις ὑποτίθεται ὅτι ἦτο ὁ τοῦ αὐτο-

κράτορος Ἀλεξάνδρου Σεΐθρου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἰουλίας. Τὸ ἀγγεῖον καὶ ὁ σαρκοφάγος κατετέθησαν εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ οἴκου τῶν Βερβερινῶν. Ἡγορήσθη δὲ τὸ ἀγγεῖον ἐν ἔτει 1770 ὑπὸ τοῦ σὶρ Β. Ἀμιλτων, ὅστις ἐπώλησεν αὐτὸ τῇ δουκίσσῃ τοῦ Πόρτλανδ ἂντι 1800 λιβρῶν στερλινῶν. Ἐν ἔτει 1810, ὁ δούξ τοῦ Πόρτλανδ ἐπέτρεψεν ἵνα τὸ κειμήλιον τοῦτο ἐκτεθῆ εἰς τὸ Βρεταννικὸν Μοῦσεϊον, ἐνθα παρ' ὀλίγον ἤλθεν ἵνα καταστραφῆ, καταπεσὸν καὶ θραυσθὲν εἰς πλείστα τεμάχια. Ἄλλ' ἐπανορθώθη οὕτω καλῶς, ὥστε οὐδὲν φαίνεται ἔγχος τῆς συγκολλήσεως τῶν τεμαχίων.

Τὸ δὲ δεύτερον περιφημὸν ἀγγεῖον

τοῦ Βρεταννικοῦ Μοῦσεϊου τὸ λεγόμενον Καμείριον ἀνευρέθη ἐν ἔτει 1862 ἐν τινὶ τάφῳ τῆς ἐν Ῥόδῳ Καμείρου κατὰ τὰς ὑπὸ Κ. Σάλτζμαν καὶ Βιλιώτη γενομένας ἀνασκαφάς, καὶ ἠγορήσθη εὐθὺς ὑπὸ τοῦ Βρεταννικοῦ Μοῦσεϊου ἂντι πέντε χιλιάδων λιβρῶν. Ἡ ὠραιότης τῶν εἰκόνων αὐτοῦ παριστανουσῶν ὁμοίως τὴν Θέτιδα καταλαμβανομένην γυμνὴν ὑπὸ τοῦ Πηλέως εἶναι ἀπαράμιλλος. Ὁ ρυθμὸς τοῦ πηλίνου τούτου ἀγγείου ἀαλογοῖ πολὺ πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ Μεγάλου

ΚΑΜΕΙΡΙΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

τῆς ὕλης! « Τί μὲν πρῶτον τί δ' ὕστατον καταλέξω; »

Γ'.

ΠΟΡΤΛΑΝΔΙΟΝ

ΚΑΙ

ΚΑΜΕΙΡΙΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

(Portland and Camirus vase).

Ἐκ τῶν δύο περιφημωτάτων ἑλληνικῶν ἀγγείων τοῦ Βρεταννικοῦ Μοῦσεϊου τὸ μὲν Πορτλάνδιον εἶναι ἐξεργασμένον καθόλου ἐκ κυανοῦ

Αλεξάνδρου επικρατήσαντα, καθ' ὃν μὴ διαφανῆ ἡρώματα καὶ χρυσώματα ἦσαν ἐν χρόνῳ ἀναμειχθέντα τῶν ἀρχαίων μονοχρόμων εἰκόνων.

Δ'.

Ἀλλὰ καταβῶμεν τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ Μουσείου, καὶ ἐσέλθωμεν εἰς τὴν πρώτην στοὰν τοῦ δαπέδου. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκωμεν συνηθροισμένα ἔνθεν μὲν πολλὰ μνημεῖα τῆς ἀγγλο-ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἔνθεν δὲ ὑπὲρ ἑκατὸν προτομὰς περιζήμων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ τινῶν αυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ἐν οἷς διακρίνεται ἡ τοῦ Νέρωνος, πλήρως ἐμφάσεως καὶ ἐναργείας. Ἡ στοὰ αὕτη εἶναι ὁ πρόδομος τῶν αἰθουσῶν, ἐν αἷς εἶναι κατατεθειμένα τὰ ἀγάλματα καὶ αἱ γλυφαί.

Τέσσαρες τῶν αἰθουσῶν τούτων, ἐν αἷς εὐρίσκονται αἱ συλλογαὶ Townley καὶ Payne Knight, περιέχουσιν ὡραία τινὰ μαρμάρια δείγματα τῆς ἑλληνο-ρωμαϊκῆς τέχνης, ἐν οἷς διακρίνεται ἡ περίφημος Ἀποθέσις τοῦ Ὀμήρου, ἐξ ἧς ὁ περιώνυμος Γάλλος ζωγράφος Ἰγγρεσ ἔλαβε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πίνακος αὐτοῦ, τῆς Ἀποθεώσεως τοῦ Ὀμήρου, ὃν βλέπομεν νῦν ἐκτεθειμένον ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Ἀουξεμβούργου.

Ε'.

ΛΥΚΕΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

(Lycian Room)

Ἡ παρακειμένη αἴθουσα, ὀνομαζομένη Lycian Room, περιέχει τὰ ἐν τοῖς ἑρείποις τῆς παρὰ τὸν Σκάμανδρον Ἐάνθου, πόλεως τῆς Λυκίας, ἀνακαλυφθέντα ἀνάγλυφα (1842-1846) ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ ἀκαμάτου Ἀγγλοπεριηγητοῦ Fellow. Ἡ συλλογὴ τῶν μαρμάρων τούτων εἶναι μόνη ἐν Εὐρώπῃ. Ἀνήκουσι δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν μεταξὺ τοῦ 545 ἔτους π. Χ. καὶ τῆς συστάσεως τῆς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας. Τὰ ἀρχαιότατα τούτων ἀφηρέθησαν ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἐάνθου ταφου λεγομένου τῶν Ἀρπυιδῶν, περὶ οὗ πολλοὶ ἐγράφθησαν μυθολογικαὶ ἐξηγήσεις. Τούτοις προσετέθη ἀγάλμα

Κεῖμαίρας, τέραςτος ἔχοντος σώμα μὲν αἰγός, κεφαλὴν δὲ ἐξμοῦσαν περιδουμένην φλόγας. Τὸ τέρας, γεννηθὲν ἐν Λυκίᾳ ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς, καὶ φανευθὲν παρὰ τοῦ Βελεροφόντου, εἶναι εἰκὼν ἀλληγορικὴ τοῦ ἐπὶ μιᾷ τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Κράγου ἡραιστείου ὄρους. Παρ' αὐτοῖς δὲ βλέπομεν καὶ τὰ μάρμαρα, τὰ ἀφαιρέθησαν ἐκ τοῦ περιφήμου ἰδίου μνημείου καλουμένου τῆς Ἐάνθου. Ὁ ἀφελὼν ταῦτα K. Fellows κατεσκεύασε καὶ ἐπανώρθωσεν ἐν μικρῷ ἐκ ξύλου τὸ μνημεῖον τῆς Ἐάνθου, καὶ κατέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸ Μουσεῖον. Τὸ μνημεῖον σύγκειται ἐκ βράσεως ὑψηλῆς, ἐφ' ἧς ὑφύεται στοὰ τετράγωνος, περίπερος, ἀπαρτιζομένη ἐκ δεκατεσσάρων κίωνων

ΠΟΡΤΑΝΔΙΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ

ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, ἐν ὧν τοῖς μεταξὺ διαστήμασιν ἴστανται ἰσάριθμα ἀγάλματα. Δύο ἀνάγλυφοι ζωοφόροι ἐκόσμου τὴν βᾶσιν.

Κάλλιστα λείψανα, εἰ καὶ λίαν βεβλαμμένα, τοῦ κατηρειπωμένου τούτου μνημείου εἶναι τὰ μεταξὺ τῶν στηλῶν τοῦ περιστυλίου διασωθέντα γυναικεῖα ἀγάλματα. Πάντα εἶναι ἀπεστερημένα τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Ἀλλὰ τὰ σώματα, οἱ βραχίονες καὶ αἱ κνήμαι τῶν γυναικῶν εἶναι θαυμασίως ἐξεργασμένα, πλήρη χάριτος καὶ ζωῆς. Ἐνδεδυμένοι γιτώννας διαφανεῖς, παρ' ἴστανται αἰδημόνως γυμναί, καὶ διαπερῶσι τὸν ἀέρα ὑψηλαί, ἑλαφραί, τρέχουσαι καὶ χορεύουσαι. Τινὲς αὐτῶν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς βράσεως ἀλληγορικὰς θαλασσίας εἰκό-

νας, δελφίνας, καρχήλους, ἀλκυόνας, ἐξ οὗ εἰκάζουσι τινὲς ὅτι ἀπετέλουσαν τὴν παραπομπὴν τῆς Λητοῦς, καταφρουρούσης εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο τῆς Ἐάνθου ὑποτίθεται ὅτι εἶναι τρύπαιον νίκης τινὸς ἀπὸ τῶν Περσῶν, ἔργον ἑλληνικόν, σταθὲν κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, τὴν μεταξὺ δηλαδὴ Φειδίου καὶ Λυσίππου. Κρατύνουσι δὲ τὴν εἰκασίαν ταύτην ἑλληνικαὶ τινες ἐπιγραφαί, ἐν αἷς εὐρέθησαν καὶ στίχοι τινὲς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ κόλακος τῶν τυράννων καὶ τῶν ἡγεμόνων, μάλιστα δὲ ὁ ῥυθμὸς καὶ ἡ ἐντέλεια τῶν ἀγαλμάτων.

ΣΤ'.

ΤΟ ΕΛΓΙΝΕΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

(Elgin Saloon).

Μετ' αὐτὴν εἰσέρχεται τις εἰς ἐτέραν μικροτέραν, γυμνὴν παντὸς κόσμου αἴθουσαν, τὴν τοῦ Ἐλγίνου (Elgin Saloon), ἀληθὲς ἄδυτον τοῦ Μουσείου, περιέχουσαν τὰς ἀθηναϊκὰς ἀρχαιότητας, ἐν αἷς περιλαμβάνουσιν αἱ μετόπαι καὶ ὁ ζωοφόρος τοῦ Παρθενῶνος.

«Phidias simulacris nihil perfectius.»

« Ἀνυπέροβητα εἶναι τὰ ἀγάλματα τοῦ Φειδίου, » ἔλεγεν ὁ Κικέρων. Καὶ ἀληθῶς αἰσθάνεται τις τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ὕψος τῶν λόγων τούτων ἔμπροσθεν τῶν ἱερῶν τούτων λειψάνων τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Πολυάριθμα τεμάχια τοῦ ζωοφόρου τοῦ σηκοῦ, ἀποσπασθέντα ἐκ τῆς ἀνατολικῆς, βορείας καὶ μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ Παρθενῶνος, ἐξετίσσονται ἐπὶ μῆκος ἑκατὸν τεσσαράκοντα ποδῶν (!!!) ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης ταύτης. Ὑπὲρ δὲ τοῦ ζωοφόρου τούτου εἶναι ἐξηρημένα δεκαπέντε ἢ δεκαεξὶ μετόπαι τοῦ αὐτοῦ ναοῦ. Ταῦτα περιέχει ἡ αἴθουσα τοῦ λόρδου Ἐλγίνου. Ὅσῃσον πλανῶνται οἱ μὴ ἰδόντες μήτε τὰς Ἀθήνας, μήτε τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, καὶ νομίζοντες ὅτι γνωρίζουσι τὰ ἀπαράμιλλα ταῦτα ἔργα ἐκ τῶν ἐκ γύψου ἐμπαγείων καὶ τῶν σκεδογραφειῶν! Ὅπως δυνήθη τις ἵνα κρίνῃ τὸν δημιουργὸν τοῦ Ὀλυμπίου

Διός, ὅπως λάβῃ ἀληθῆ ἐντύπωσιν τῆς ἀκτινοβολούσης ταύτης γλυπτικῆς τῶν ἀειωμάτων· ὅπως δυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν Παναθηναίων καὶ τῶν πολιούχων τῶν Ἀθηναίων θεῶν, ὑποδεχομένων τὴν χαριστάτην τῶν πομπῶν· ὅπως δυνήθη ἵνα λάβῃ ἐννοιαὶ ἀκριβῆ τῆς ζωῆς καὶ σφριγώσεως ταύτης ἱποπομπῆς· καὶ ἐν λόγω ὅπως δυνήθη ἵνα ἀποφέρῃται ἀνάμνησιν ἀξίαν τῶν θεῶν τούτων μαρμάρων, πρέπει νὰ ἴδῃ αὐτὰ ἰδίῳις ὄμμασι, ἀποκεχρωσμένα χροιάν ἡλέκτρον, κεχρυσωμένα ἐμμελέστατα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τῆς Ἀττικῆς!

Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ βλέπομεν ἕνα τῶν ἰωνικῶν στύλων τοῦ Ἐρεχθίου καὶ μίαν τῶν Κορυατιδῶν τοῦ ἱεροῦ τῆς Πανδρόσου. Πρὸς δὲ τεμάχιον μιᾶς ζωοφόρου στήλης καὶ ἐν κιονόκρανον τοῦ Παρθενῶνος, οἷον ὑπόδειγμα τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῶν ἀναλογιῶν τῶν ναῶν. Κέκτηται δὲ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον μίαν μόνην Καρυάτιδα· αἱ δὲ λοιπαὶ τρεῖς ἔμειναν εὐτυχῶς ἐν Ἑλλάδι, οὐχὶ βεβαίως ἐκ εὐλελληνισμοῦ τοῦ Ἐλγίνου. Ἐπειδὴ ἤσχολεῖτο ἤδη ἀπὸ πρώτης περὶ τὴν ἀποφορὰν αὐτῶν, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων [ὅστις ὑπερηγάπα τὰς παρθένους, ἃς ἐνόμιζε προστάτιδας τῆς πόλεως], ἰδὼν τὰς ἐν τῇ ἀκροπόλει πρὸς ἀποφο-

ρὰν αὐτῶν ἐτοιμασίας, ὠργίζετο ἀπειλῶν. Διὸ ἐπανήλθε κατὰ τινὰ σκοταίαν νύκτα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅπως ἀποτέλεισθαι τὴν ἀρχαίαν μετὰ τινῶν Τούρκων στρατιωτῶν. Ἄλλ' ἅμα ἔθεσαν

κοῦ φ βου, οἱ Τοῦρκοι νομίζουσιν ὅτι ἀκούουσι τὰς ἱεράς παρθένους κλαιούσας τὴν ἀπαρχεῖσαν ἀδελφὴν, καὶ φεύγουσιν, ἀφῆσαντες εἰς τὴν πτωχὴν καὶ ἡρημωμένην Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα ταῦτα μαρτύρια τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῶν δυστυχημάτων αὐτῆς.

Αἱ Καρυάτιδες, ἐξ οὐσῶν τὸν ἀριθμὸν, ὑπεστήριζον, ὡς εἶδομεν, τὴν μικρὰν στέγην τῆς προστάσεως, ὑφ' ἣν ἠΰξανε τὴν ἑλαία τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Πανδρόσου. Ἡ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ παριστᾷ, ὡς αἱ ἐν Ἀθήναις ἀδελφαὶ αὐτῆς, νεάνιδα ἐνδεδυμένην τὴν παναθηναϊκὴν στολήν, ὀρθίαν καὶ ἡρεμοῦσαν. Ἄλλ' ὑπὸ τὰς εὐρείας καταπιπτούσας τοῦ μακροῦ αὐτῆς χιτῶνος πτυχὰς μικρὰ τις τοῦ γόνατος κίνησις, διακόπτουσα τὴν μονοτονίαν τοῦ μακροῦ σώματος, περιποιεῖ αὐτῇ ζωὴν καὶ χάριν ἀμίμητον. Ἡ μικρὰ αὕτη τοῦ γόνατος κάμψις ἀρκεῖ ἵνα ὑποδείξῃ τὴν μεταξὺ τῆς Αἰγυπτιακῆς καὶ Ἑλληνικῆς τέχνης ὑφισταμένην διαφορὰν. Σύμβολον τῆς ἡρεμοῦσης ῥώμης ἡ θαυμαστὴ αὕτη Καρυάτις οὖσα. Ἡ δύνατο νὰ ἐκληρωθῇ αἰς κανεφόρος διότι φανερὰ φέρουσα τὸ κιονόκρανον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιστηριζόμενον ἱριγκὸν οὕτως ἀνειμένως καὶ χαριέντως, ὡς εἰ ἔφερον ἄπλοῦν τι ἀνθοφόρον κένερον.

[Ἐπεὶ συνέχεται.]

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ. — ΤΑ ΕΡΕΘΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ. — [ΙΑΕ ΣΕΛ. 32.]

χειρα ἀνέσιον ἐπὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων, οἱ Τοῦρκοι ἐνόμισαν ὅτι ἤκουσαν στεναγμούς, οὗς παρήγαγεν ὁ διὰ τῶν στηλῶν τοῦ Παρθενῶνος συρίζων ἀνεδὼν τὰς ἐν τῇ ἀκροπόλει πρὸς ἀποφο-

μας. Καταληφθέντες ὑπὸ δεισιδαιμονί-

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ.

Ο ΑΝΑΝΔΡΟΣ, ΟΣΤΙΣ ΡΑΠΙΖΕΙ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Ο κύριος αναμένει την κυρίαν ἀπελευθύνει εις την πόλιν ἐπὶ δεύπον. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός ἡ κυρία ἔρχεται εὐθὺς καὶ καγαζούσα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πῶσον εἶσαι εὐθὺς, Σουλβία! Φαίνεται ὅτι ὑψώθητε πολλὸν ἐκ τοῦ δειπνου τοῦ κυρίου Βιχάρδου.

Η ΚΥΡΙΑ. γελῶσα. — Ποτὲ δὲν θὰ μενεύσης τί με κάμνει νὰ γελῶ τοιοστροπῶς. Διὰ τοῦτο προτιμῶ νὰ σε εἰπω αὐτὸ εὐθύς. Ο Βιχάρδος ἐξέβηκε τὴν γυναῖκά σου ἐν πληρῆσι συμποσίων!!! Φαντάσθητι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Εἶναι ποτὲ δυνατόν!

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ βράσιμα τοιοῦτον, ὥστε πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἐκαλύφθησαν τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρομακτρῶν, ὅπως μὴ πληγωθῶμεν ἐκ τῶν κλαματίων τῆς κεφαλῆς τῆς γυναίκας. Ἰδοὺ δὲ διὰ τί. Ο Βιχάρδος ἤθελε τὴν λυγίαν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπειδὴ εἶναι σχεδὸν μονόφθαλμος. Ἄλλ' ἡ Ἀγλαία ἤθελε αὐτὴν ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ὅπως δεκνύη τοὺς ἀδάμαντάς της. Ἐκάτερος ἀφῆρε ὀργίλους καὶ ἔλετεν αὐτὴν ἐπιμύθως καὶ ἐπαλλήλως σπου ἤθελεν. Ἐπὶ τέλος, ἡ Ἀγλαία, ἦτις, ὡς γνωρίζεις, εἶναι ὀλίγον θυμώδης, ἤρπαξε τὴν λυγίαν καὶ ἔστρεψεν αὐτὴν, μάντευσον ποῦ... ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου πινάκιου πλήρους σπανακίου. Τότε δὲ πλέον ὁ σύζυγος ἐθάρμηνε διὰ βράσιματος φοβεροῦ τὴν παρεῖαν τῆς. (Γελῶσα.) Καὶ γελῶ μὲν ἀκόμη ἐνθυμούμενη τὴν μορφήν τῆς Ἀγλαίας, ἀλλ' ἐνδομύθως εἶμαι ἐξωργισμένη πρὸς τὸν Βιχάρδον ἐπειδὴ πᾶς ἀνὴρ βράπιζον γυναῖκα εἶναι ἀνανδρός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ναι, ἐνίοτε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς ἐνίοτε; Λέγε πάντοτε! Ὁ ἀνὴρ ὅστις κτυπᾷ γυναῖκα εἶναι πάντοτε, πάντοτε ἀνανδρός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐκτός ἀν ἐξήντησε πᾶσαν ὑπομονήν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Πᾶσαν ὑπομονήν!!! Μὴ τολμᾷς νὰ υπερασπίζηται τὴν ἀγροίκον αὐτὴν διαγωγὴν τοῦ φίλου σου;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὅχι, δὲ, ὄχι. Μόνον λέγω ὅτι ἐνίοτε... εἶναι περιστάσεις...

Η ΚΥΡΙΑ. ξηρῶς. — Ἄκουσον... Λέγε καθαρά τί φρονεῖς; Τὸ ἀπαιτῶ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλὰ δὲν φρονῶ τίποτε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Τότε λοιπὸν τί ἐνοεῖς λέγων περιστάσεις.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐγὼ, τίποτε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Διὰ τί γελᾷς, λέγων τοῦτο;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Γελῶ... γελῶ, ὡς ἐγέλας καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου, ἐνθυμούμενη τὸ βράσιμα τοῦ ἀστείου Βιχάρδου, ὅστις...

Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς; ἀστείος; Ἀποκαλεῖς τὴν κτηνωδίαν αὐτοῦ ἀστείον. Εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι οἱ ἄνδρες υπερασπίζονται ἀλλήλους! Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι δουλείτης ἀφορμῆς θὰ μιμηθῆς καὶ σὺ τὸν ἀστείον φίλον σου κύριον Βιχάρδον. Ἄ, εἶμαι βεβαία ὅτι σὲ κνίξει ἡδὴ ἡ ἐπιθυμία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἡ ἐπιθυμία...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἡ ἐπιθυμία, ναι. Ἀλλὰ σὺ ἐλλάττει τὴν τολμήν!... Ἐπειτα ὁμολογήσον ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνούφωρος καὶ δύστροπος, ὡς ἡ Ἀγλαία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὁχι, ὄχι!

Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς; ὄχι!... Φαίνεται λέγων τοῦτο εἰρωνευόμενος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἀνέχομαι κατηγορίας ἀνευ ἀποδείξεων. Οὗτω λοιπὸν τολμᾷς νὰ λέγῃς ἄντικρυς ὅτι εἶμαι ἐρεθιστικὴ καὶ δύστροπος, ὡς ἡ Ἀγλαία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ὑπομονητικῶς. — Ὅχι, φίλη μου, σοὶ ἐπαναλέγω ὄχι... Ἐνίοτε ἀγαπᾷς μόνον νὰ ἐρεθίζῃς...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐγὼ!!!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, παλιν φθῶν. — Ὑπόθεσθε ὅτι δὲν εἶπον οὐδέν.

Η ΚΥΡΙΑ, ξηρῶς. — Ἄπ' ἐναντίας. Λέγε. Εἶναι περὶ τὸν νὰ προτιμῶσαι ὅτι κακοπαθεῖς. Ἄ! ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ ἐρεθίζω! Καὶ πῶς ἐπράξα τοῦτο; Ἀποδείξεις... ἔθελο ἀποδείξεις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, πρῶτος. — Ἀλλὰ, φιλάτη, αὐτὴν ταύτην τὴν προίαν... σήμερον... νὰ... ἐδῶ... ὅτε διαχωρίζεσθε ὅτι ὁ φωτογράφος σου Παῦλος Μενιέρος εἶναι ξανθός.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναι, εἶναι ξανθός, καὶ βεβαίως...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὅχι, φίλη μου, σοὶ ὁμνῶ ὅτι ἀπατάσαι! διότι εἶναι μελαγχροίνος.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι εἶναι ξανθός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐνδίδων. — Ἔστω, ἐπειδὴ τὸ θέλεις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὡ! δὲν ἔχω χρεῖαν τῶν εἰρωνοκλιμένων παραχωρημάτων. Εἶναι εὐκολώτατον τὸ ὑποκρίνεσθαι ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν, ὅταν τις δὲν θέλῃ νὰ ὁμολογῇ ὅτι σφαλῆι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἔστω! Ἐγὼ ἀδικῶ.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τὸ ὁμολογεῖς ἐξ ἡμισείας.

Πᾶς ἄλλος σύζυγος, ὀλιγότερον σοὺ ἰσχυρογνώμων, θὰ ἔλεγε « Φιλάτη, ζητῶ σε μυριάκις συγγνώμην, διςχυρίζεις ὅτι ὁ Παῦλος Μενιέρος εἶναι μελαγχροίνος... »

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἀνυπομονῶς. — Ναι, ναι, ναι. Ἀλλὰ, φίλη μου, ἰκανὰ ταῦτα σὲ κτετεύω! Ἐπειδὴ θέλεις νὰ ᾄδῃς ἔτι, ἔγω ξανθός. Ἐάν θέλῃς ἔστω καὶ πράσινος.

Η ΚΥΡΙΑ, λυσσῶσα. — Πράσινος! Ἄ, γνωρίζεις ὅτι δὲν ὁμιλεῖς πρὸς παράφρονα; Καὶ ἐπειδὴ εἶσαι τόσο ἰσχυρογνώμων καὶ ἀνόητος σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶναι ξανθός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ὀλίγον ἠρεθισμένος. — Ναι, ναι, εἶναι μάλιστα ἀλθίνος. Εἶται εὐχαριστήμενη; Καὶ τώρα νομιμῶς ὅτι θὰ πράξωμεν καλῶς νὰ κοιμηθῶμεν. Ἄλλως τε εἶμαι ἀσθενής.

Η ΚΥΡΙΑ. — Εὐκόλον εἶναι, ὅταν τις ἐξῆλθε ἀδικῶν, νὰ υπεκαφεύγῃ, λέγων ὅτι εἶναι ἀσθενής. Καὶ ἐγὼ μὴ δὲν εἶμαι ἀσθενής, ἀπὸ μιᾶς ὥρας, καθ' ἣν με βρασιμῶς διςχυρίζεσθε τὰ παραδόξοτα πράγματα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἀνυπομονῶς. — Προτιμῶ νὰ ἀναχωρήσω. [Ἀναχωρεῖ καὶ κλειεῖται ἐν τῇ αἰθούσῃ. — Ἡ κυρία ἀκολουθεῖ κατόπιν.] Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς θὰ λάβῃ τέλος ἡ κωμῶδια αὐτή; Γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ τοὺς σκυρωποὺς καὶ ἰσχυρογνώμονας ἀνθρώπους. Τί πταίω ἐγὼ ἂν ἔγω δίκαιον; Ἡ μὴ νομιμῶς ὅτι φροντίζω ἂν ὁ Παῦλος σου Μενιέρος εἶναι ξανθός ἢ μελαγχροίνος; Ἀλλὰ... ἐπειδὴ εἶναι ξανθός, ξανθός ὡς ἡ μετάξῃ, ἀπορῶ πρὸς τί διςχυρίζεσαι ὅτι εἶναι μελαγχροίνος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, κατηχητικῶς. — Σουλβία, σε ζητῶ μυριάκις καὶ ταπεινῶς συγγνώμην δι' ὅ, τι...

Η ΚΥΡΙΑ, μετὰ λυγμῶν. — Ὅχι, καλέ μου ἄγγελε, δὲν πταίεις σὺ, ἀλλ' ἐγὼ, ἦτις σε ἠρέθισα. Τώρα ἡ μήμημί μοι ἐπανερχεται... Συλέξον τὸν Παῦλον Μενιέρον, τὸν φωτογράφον, μετ' ἡν Ἰλίων, τὴν περίφημον φάστριν τῆς Ὀπερας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Ὁ κρότος τοῦ βράσιματος, ἀνηχῆσας εἰς πᾶσαν τὴν οἰκίαν, ἐξυπνεῖ τοὺς κατοίκους, οἵτινες νομιμῶνται ὅτι διεξέρχῃ ἡ μεγάλη δοχὴ τῆς στέγης. Ἐξέρχονται δὲ πάντες εἰς τὴν κλίμακα ἔχοντες διὰ χειρὸς κηρία, ἡμίγυμνοι καὶ περιτρωμοί, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀνδρόγυμον συμριλιώδην καταβαίνει ἡσύχως τὴν κλίμακα. Διερχόμενος οἱ κάτοικοι τῶν τεσσάρων πατωμάτων παρατηροῦσιν αὐτοὺς ἀκαρδαμικτῶς, καὶ γελῶντες λέγουσι καθ' ἑαυτοῦς.

— Παρῆξον ἀνδρόγυμον! Ἀγαπῶνται λοιπὸν τόσο... ὥστε προτιμῶσαι νὰ περιφέρονται καὶ διατεταχῶνται ὑπὸ τὴν ὄροσφῃν, ὡς οἱ αἰῶσοι. Μὴ δὲν ἔχουσι κοιτῶνα

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Η ΝΕΑ ΝΕΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Πάντες γνωρίζουσιν ὅπως ἡ κακὴν παραίτησις γίνεται ἡ ταχὴ τῶν νεκρῶν ἐν ταῖς πόλεσι, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς ἡμετέραις, ἐνθα ἐπικρατεῖ ἔτι παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον τοῦ ἐνταφιάζειν τοὺς νεκροὺς ἐν τοῖς περιβόλοις τῶν ἐκκλησιῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀπὸ τῆς σήψης τῶν νεκρῶν ἀπεργαζομένης μολύνσεως τοῦ ἀναπνευμένου ἀέρος καὶ τῶν ἐκ ταύτης γινόμενων ἀσθενειῶν συνεστάθη ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Λονδίῳ ἐταιρεία, ἥτις, ἀγοράσασα ἐν τῷ κομητάτῳ τῆς Σουβρέης μεγάλην ἐκτασιν γῆς, κατέστησεν ἐν αὐτῇ τὸ οὐκίγγ λεγόμενον κοιμητήριον τοῦ Λονδίνου, ἐν ᾧ ἔκτισεν ἐκκλησίαν, καὶ κατεσκεύασε μεγάλα οἰκοδομήματα καὶ ἴδιον σιδηροδρόμον πρὸς μεταφορὰν τῶν νεκρῶν.

Ὁ θελῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν νέαν ταύτην νεκρόπολιν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἐν τῇ οὐβεστμίνστερ ὁδῷ σταθμὸν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος σιδηροδρόμου, κατ' οὐδὲν ὑπολειπόμενου τῶν συνήθων σταθμῶν τῶν περιηγητῶν. Ἐν ταῖς ἀτμαμαζαῖς βλέπει τις καταθετιμωμένους ἐπαλλήλως ἐν ἰδίαις θήκαις τοὺς νεκροὺς τῶν κατοίκων, οἵτινες ἀπεκοιμήθησαν τὸν αἰῶνον ὑπνον.

Ἄδύνατον δὲ νὰ περιγραψῇ τις τὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα, μετ' ἧς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου τοῦτου δέχονται καὶ καταθέτουσιν εἰς τὰς θήκας τῶν ἀτμαμαζῶν τὰς νεκροδόχους σορούς.

Οἱ νεκροὶ κατατίθενται, ἅμα μετακομισθέντες, ἐν τινι αἰθούσῃ, ἐκεῖθεν δὲ ἀνυψοῦνται ὡς ἐμπορεύματα μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τινος ἀτμομηχανῆς. Ἐὰν ἡ σορὸς φθάσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τῆς προτεραιᾶς τῆς πρὸς ταρῆν ὀρισεῖσθαι ἡμέρας, ὑπάρχει ἐν ἐκάστη ὁροφῇ τοῦ σταθμοῦ ἰδιαιτέρα αἰθούσα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῆς, ἡ δὲ ἀτμομηχανὴ ἀναβιβάζει καὶ καταθέτει αὐτὴν εἴτε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἂν ὁ νεκρὸς μέλλει νὰ λάβῃ ταφήν πρῶτης τάξεως, εἴτε εἰς τὸ δεύτερον ἐν δευτέρῳ.

Ὁ διὰ τοῦ στυγίου τοῦτου σιδηροδρόμου ἐργώμενος εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κοιμητηρίου διέρχεται διὰ ποροῦ κατασκίου, ἐστρωμένης δι' ἀσφάλτου, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν νεκρῶν τῆς πρῶτης κλάσεως. Τὸ φῶς καὶ ὁ ἥλιος, εἰσδυόμενοι διὰ τῶν ἠνοιγμένων θυρῶν καὶ παραθύρων, εαδρύνει ὀψωσὸν τὴν αἰθούσαν ταύτην, ἥς πάντα τὰ ἐπιπλα καὶ αἱ αὐλακαὶ εἶναι μελανά. Ὑπηρεῖται δὲ τινες περιφέρονται προσφέροντες τοῖς παρεστῶσι ζῆνοις ἢ συγγενέσι τῶν ἀποθανόντων διὰ φορα ποτά.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

Ἐκαστον πτώμα κατατίθεται εἰς ἰδίαν τάφρον. Πρῶτερον δὲ οἱ νεκροὶ ἐπεσωρεύοντο ἐν Λονδίῳ κατὰ στίβαδας ἐν τάφροις μεσαῖς βορβόρου καὶ ὕδατος.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΧΙΩΝΟΣ.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΠΩΓΩΝ.

Εἶναι γνωστὸν πῶσον εὐκόλως ἡ χιών, πιεζομένη διὰ τῶν δακτύλων, σκληρύνεται καὶ μεταβάλλεται εἰς πάγον. Ἐὰν πιεζόντες οὕτω διὰ τῶν δακτύλων τὴν χιών κατασκευάσωμεν σφαίρας τινὰς πάγου, καὶ βίβωμεν αὐτάς ἐντός λέβητος πλήρους βράζοντος ὕδατος, βλέπομεν πᾶς σφαίρας πληθιαζούσας πρὸς ἀλλήλας καὶ συγκολλημένας. Ἐὰν δὲ πλησιωσωμεν μίαν τινὰ ἐκ πάγου σφαιρῶν ὡς μαγνήτην δυνάμεθα νὰ ἀποσύωμεν ἐκ τοῦ βράζοντος λέβητος ὡς κομβολόγον πάσας τὰς λοιπὰς σφαιράς μεταβλημένας εἰς ἐν πάγον σῶμα.

Ὅχι! ἦττον δὲ παράδοξο εἶναι ἡ ἀκαριὰ μεταβολὴ τοῦ χρώματος τῆς πιεζομένης χιόνος, καλισταμένης εὐθὺς ἐκ λευκῆς καὶ μὴ διαφανοῦς διαφανεστάτης, ὡς ὕδατος. Ἐὰν πληρωσομεν χιόνος τὸ κενὸν ἐκμαγεῖον ἀγάλματος τινος, καὶ πιέσωμεν αὐτὴν, ἐπιτυγχάνομεν ἀγάλματος διαφανοῦς, ὡς κρύσταλλον. Παρὰ τίτι τῶν θαυματοποιῶν τοῦ Λονδίνου οἱ θεαταὶ πίνουσιν οἶνον ἐντός ποτηρίου κατασκευασμένου εὐθὺς διὰ πεπυκνωμένης χιόνος. Εἷς δὲ τῶν διασήμων φυσικῶν τοῦ Λονδίνου ἔδωκεν ἐγχαίως γεῦμα πολυτελές, οὕτινος πάντα τὰ ἀργεῖα, πινάκιοι, ποτήρια κ. λ. π. κατεσκευάσθησαν ἐκ χιόνος. Κατὰ τὸ ἔτος 1740 πεντακόσιοι ἐπιτήθειοι ἐργάται ἤγειραν κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀυτοκρά-

Αἰ πρὸς ἐνταφιασμὸν δαπάναι οὐδέποτε ὑπερβαίνουσι τὰ 50 σελίνια, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων τῆς παραλαβῆς, τῆς μετακομίσεως καὶ τοῦ ἐνταφιασμῶν τοῦ νεκροῦ, καὶ τῆς μετακομίσεως εἰς τὸ κοιμητήριον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λονδίον δύο συγγενῶν ἢ φίλων τοῦ ἀποθανόντος.

Εἷς τάφος πρῶτης τάξεως συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μετακομίσεως τοῦ νεκροῦ καὶ δύο συγγενῶν, καὶ τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς πληρῆνεται ἅπαξ διὰ παντός λίρας 2 καὶ 10 σελίνια, δευτέρως δὲ λίραν μίαν. Οἱ συγγενεῖς ἢ οἱ οἰκεῖοι τῶν ἀποθανόντων, πληρῶντες τὸ ἄστυρον τοῦτο ποσόν, ἀπαλλάττονται πάσῃ μερίμνῃ καὶ παντοίων ἀνιαρῶν φροντίδων καὶ δαπανῶν ὑπερλόγων. Πρὸς τοῦτο ρίπτουσιν ἀπλῶς εἰς τὴν ταχυδρομικὴν κιβώτιον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἐταιρίαν, περιέχουσαν τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποθανόντος, καὶ ἀμεριμνῶσι περὶ τῶν λοιπῶν, μὴ φροντίζοντες μήτε περὶ ἀδείας ἐνταφιασμῶν, μήτε περὶ ἱερέων, μήτε περὶ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ. Ἐπειδὴ ἡ ἐταιρία, εἰδοποιηθεῖσα διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, πέμπει εὐθὺς τὰς ἀπαιτούμενας ἀμαζῆς πρὸς ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ, ὃν μετακομίζει ὡς εἶδομεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐνταφιάζει κοσμιώτατα εἰς τὸ νέον κοιμητήριον τοῦ Λονδίνου.

ΑΣΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΥ ΙΠΠΟΥ.

Ο ἵππος, ἐὰν μὴ σφαγῆ καὶ πωληθῆ ὡς κρέας, παρέχεται ἐν Εὐρώπῃ πολλὰ τὰ χρήσιμα εἰς τὴν βιομηχανίαν. Καὶ πρῶτον ὁ συνήθης ἵππος δίδει περὶ 150 γράμμαμα τριχῶν οὐραῖς ἀξίας 10 ἕως 12 σολιδίων. Τὸ δέρμα τιμᾶται 20 μέχρις 25 φράγκων. Τὸ αἷμα, ὅπν καὶ μεταβεβλημένον εἰς κόνιν, πωλεῖται 5 φρ. καὶ χρησιμεύει εἰς βαφήν καὶ κατασκευὴν ἐπίπλων. Τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα κ. λ. τιμῶνται 4 φρ. Οἱ τένοντες, οἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν κώλλας, πωλοῦνται πρὸς 2 φρ. τὸ χιλιόγραμμον.

Ὁ εὐτραφῆς ἵππος παρέχεται 30 χιλιόγραμμια τιμελῆς, πωλουμένης πρὸς 1,50 τὸ χιλιόγραμμον. Τὰ παλαιὰ πέταλα καὶ τὰ καρφία πωλοῦνται 50 ἑκατοστά. Τὰ ὀστέα, ἀπηλλαγμένα πάσης σαρκὸς, χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν τοῦ μελανοῦ ζωϊκοῦ λεγομένου χρώματος, καὶ πωλοῦνται ἀντὶ 50 ἑκατοστῶν τὸ χιλιόγραμμον, ἦτοι ἀντὶ 4 φρ. περίπου.

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριθμῶν βλέπομεν ὅτι ὁ νεκρὸς ἵππος, ὃν ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι σπεύδομεν νὰ ρίπτωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχει ἐν Εὐρώπῃ ἀξίαν 80-100 φράγκων, μὴ λογιζομένης τῆς ἀξίας τοῦ κρέατος, ὅπερ, ἐὰν μὲν τὸ ζῶον ἦν ὑγιές, πωλεῖται εἰς τροφήν τῶν πενήτων, εἰ δὲ μὴ, χρησιμεύει εἰς τὴν γεωργίαν.

ΠΥΡΚΑΙΑ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Αἱ ἀγγλικάι ἐφημερίδες διηγούονται ἔκτατα μῆναις τὰ κατὰ τὸ ναυάγιον ἀγγλικοῦ τινος πλοίου, ἀπολεσθέντος αὐτάνδρου πλὴν δύο ναυτῶν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας.

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ Κόσπατρικ, φέροντι 400 ἐπιβάτας ἀποίκους, πλὴν τοῦ πληρώματος, ἐξεβράγη πυρκαϊὰ τῇ 17 δεκεμβρίου, ἥτις κατελυμάνθη ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ ὠραῖον καὶ μέγα πλοῖον. Οἱ διασωθέντες δύο ναῦται διηγούνται ὅτι ἡμισεῖα μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς πυρκαϊᾶς ὥρῃ τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου παρεῖχε θέαμα οἰκτρότατον. Οἱ ἐπιβάται, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία συνωθούοντο κραυγάζοντες, ἀνέλπιδες καὶ ἀπονενομημένοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐμποδίζοντες πᾶσαν πρὸς σωτηρίαν τοῦ σκάφους ἀπόπειραν, καὶ, διωκόμενοι ὑπὸ τῶν φλογῶν, ἐρρίπτοντο ἀναμῆ εἰς τὰς λέμβους, αἵτινες πληρούμεναι ὑπὲρ τὸ δέον, κατεβυθίζοντο αὐτανδρῶν, μὴ βοηθούμεναι παρ' οὐδενός.

Ὁ πλοίαρχος Ἑλμσλιε, ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ ὁ ἰατρὸς Κάδλε ἔμειναν τελευταῖοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Καὶ ὅτε τὸ πῦρ ἐπλησίασεν, ἔρριψαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὰ κύματα κατεκάλυψαν αὐτοὺς διὰ παντός.

Δύο λέμβοι περιέχουσαι ἡ μὲν 25 ἐπιβάτας καὶ αὐτάς, ἡ δὲ 23 ἐπιβάτας ἠδυνήθησαν νὰ ἀπομακρυνθῶσι συνδεσμένοι. Ἀλλὰ μέγα τι κύμα ἐχώριτεν αὐτάς κατὰ τὴν νυκτα. Καὶ ἡ μὲν μία ἠφανίσθη ἄδη-

λον πῶς ἐν δὲ τῇ ἐτέρῃ ἦσαν καὶ οἱ περισωθέντες δύο ναῦται, οἵτινες διηγούονται ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 22^{ας} ἠσθάνθησαν δεινὴν δύσαν. Εἰς τῶν ἐπιβατῶν, ὁ πηδαιουχοῦς, ἀνατραπείς ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Τρεῖς δὲ ἄλλοι ἀπέθανον παράφρονες. Τῇ 23^ῃ ἀπέθανον τέσσαρες ἔτι ναυαγοί, οἱ δὲ ἐπιζήσαντες ἠσθάνθησαν τοσαύτην πείναν καὶ δύσαν, ὥστε ἔπιον τὸ αἷμα καὶ ἔφαγον τὸ ἥπαρ τῶν ἀποθανόντων. Τῇ 24 ἀπέθανον τέσσαρες ἄλλοι ναυαγοί, τῇ δὲ ἐπαύριον τρεῖς, οὕτως ὥστε οἱ ἐπιζήσαντες ἦσαν ὀκτώ, ἐξ ὧν τρεῖς ἦσαν παράφρονες. Τῇ 26 περὶ τὸν ὄρθρον πλοῖόν τι ἐμπορικὸν διήλθε πλησίον τῶν ταλαιπώρων τούτων. Ἄλλ' αἱ κραυγαὶ καὶ τὰ σημεῖα αὐτῶν διέμειναν ἀπαρατήρητα.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπέθανε πάλιν εἰς τῶν ναυαγῶν οἱ δὲ λοιποὶ ἔζησαν ἐκμυζῶντες τὸ αἷμα τοῦ πτώματος τοῦ ἀποθανόντος. Τῇ 27 ἔπεσε θροχὴ σφοδρὰ· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συλλέξωσι μὴδὲ βανίδα ὕδατος, καὶ δύο ἄλλοι ναῦται ἀπέβιωσαν οἰκτρῶς τῇ ἐπαύριον. Ἐρρίψαν ἐν τῶν

δράματι τραγικώτατον « Μαρία Μαρτέν, » ἐν ᾧ κατὰ τὸ σύνθημα ἐπὶ τέλους ἡ μὲν ἀρετὴ ἀναμείβεται ἡ δὲ κακία τιμωρεῖται. Ὁ κακοῦργος τοῦ δράματος Οὐίλλιαμ Κόρδερ κατεδικάσθη εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Οἱ δικασταὶ καὶ ἡ ἀγχόνη ἦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ὁ κακοῦργος εἶχεν ἤδη τὸ σχοινίον περὶ τὸν λαμόν... Ἀλλὰ τότε τὸ παραπέτασμα καταβιβάζεται, καὶ τὸ δράμα τελευτᾷ.

Οἱ θεαταὶ συνεκινήθησαν τοσοῦτον ὑπὸ τῶν περιπετειῶν τοῦ δράματος, ὥστε ἐξέλαθον αὐτὸ ἀλήθειαν, καὶ ἀγανακτοῦντες πρὸς τὸν κακοῦργον, ὅστις ἐπὶ πέντε ὅλας πράξεις καθεσάνισε ἄθῶνα τινὰ νεάνιδα, ἤρξαντο νὰ κραυγάζωσι·

— Τὸ παραπέτασμα! Τὸ παραπέτασμα! θέλωμεν νὰ ἴδωμεν τὸν Οὐίλλιαμ Κόρδερ ἀπηγγονισμένον!

Καὶ οὐδὲς ἐξήρχετο. Τότε ἡ μουσικὴ ἐξάρχει τὸ God save the Queen, ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς δηλοῖ ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ ἀποχωρήσῃ τὸ κοινόν. Ἄλλ' οἱ θεαταὶ ἐπέμεινον καὶ ἐκραύγαζον ὅτι ἤθελον νὰ ἴδωσι τιμωρούμενον τὸν κακοῦργον.

Τέλος τὸ παραπέτασμα αἰρεται ἐκ νέου· καὶ ἐν ᾧ τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης ταλαντεύεται ἔτι ἐν τῷ ἀέρι, ὁ θεατρῶν παρίσταται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ χειρετίζων εὐγενῶς, διακηρύττει γεγονυῖα τῆ φωνῇ ὅτι αἱ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ συμφωνίαι δὲν τῷ ἐπιτρέπουσι νὰ κρεμάσῃ αὐτὸν ἀληθῶς.

Πρὸς ταῦτα νέαι δεινότεραι κραυγαὶ καὶ σιριγμοὶ κα ἀλαλαγμοὶ τοιοῦτος, ὥστε ὁ θεατρῶν ἐσθῆσε τὰ φῶτα. Ἀλλὰ τότε ὁ θόρυβος κατέστη ἀπερίγραπτος, καὶ τὰ καθίσματα ἐθραύοντο τοιουτοτρόπως, ὥστε ἐδέησεν ἵνα ἀναφθῶσιν ἐκ νέου τὰ φῶτα. Εὐτυχῶς ἐφθασεν ἡ ἀστυνομία μετὰ πεντήκοντα ἀνθρώπων, οἵτινες κατῴρθησαν πολλὰ παθόντες νὰ ἐκκενώσωσι τὸ θέατρον.

ΙΣΧΥΡΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Ἐν τινι μικρῇ τῆς Γαλλίας κώμῃ οἰνοπώλης τις, ὀργισθεὶς πρὸς τὸν ἰατρὸν τῆς κώμης, εἶπεν ὅτι πάντες οἱ ἱατροὶ εἶναι ὄνοι.

Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ὁ οἰνοπώλης ἀσθενεῖ, ὁ δὲ ἰατρὸς, προσκληθεὶς, ἀποκρίνεται ὅτι δὲν θά ἐπισκεφθῇ αὐτόν, εἰμὴ ἀφοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐσφαλὲν ἀποκαλέσας ὄνους πάντας τοὺς ἰατρούς.

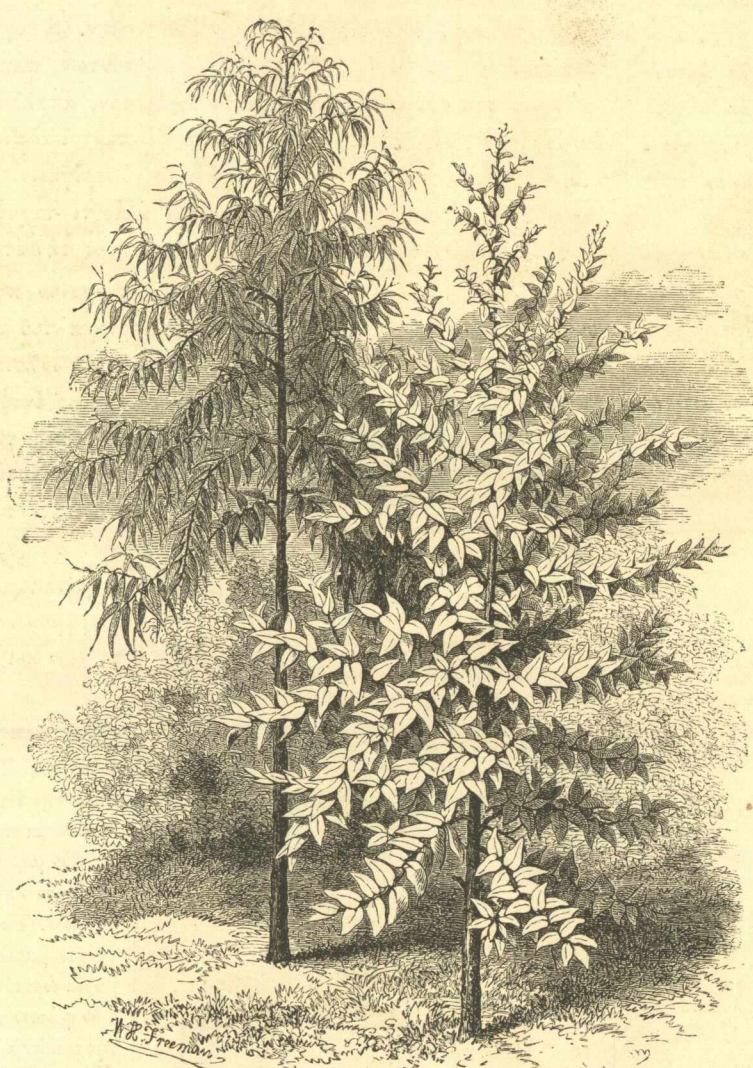
Ὁ οἰνοπώλης ἐσώθη μὲν ἐκ τῆς ἀσθενείας, ἀλλ' ἔμεινε παράλυτος τὸν δεξιὸν πόδα ἐπὶ δέκα ὅλα ἔτη, καθ' ἃ δὲν ἔπαυε κακολογῶν καὶ καταρώμενος τοὺς ἰατρούς.

Κατὰ τινὰ θερινὴν ἡμέραν, ἐξηπλωμένος εἰς τὸν ἥλιον, βλέπει παρερχόμενον τὸν ἰατρὸν,

— Ἐ! ἰατρέ, κραυγάζει πρὸς αὐτόν. Πλησίασον. Ἐλθέ πρὸς ἐμὲ τέλος πάντων· διότι μετέβαλον γνώμην. Ἄλλοτε ἔλεγον ὅτι πάντες οἱ ἱατροὶ ἀνεταίρετοι εἶναι ὄνοι. Σήμερον δὲν φρονῶ πλέον τὰ αὐτά.

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι εἶχες ἄδικον.
— Ναι, ὁμολογῶ ὅτι εἶχα ἄδικον. Μετέβαλον γνώμην. Δὲν δὲν εἶναι ὄνοι οἱ ἱατροὶ, ἀλλ' οἱ ἀσθενεῖς.

— Διὰ τί;
— Διότι ἐὰν δὲν ἦσαν ὄνοι δὲν προσεκάλουν τοὺς ἰατρούς.

ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ Ο ΣΦΑΙΡΟΕΙΔΗΣ [ΙΔΕ ΣΕΛ. 41].

πτωμάτων εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὄντες πάντως ἐξησθετισμένοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ρίψωσι καὶ τὸ ἔτερον. Τῇ ἐπαύριον ἀπέβιωσαν δύο ἄλλοι μαυιῶδες, οἱ δὲ λοιποὶ κατελήφθησαν ὑπὸ νάρκης, προδρόμου τοῦ θανάτου, ὅτε εἰς τῶν ναυτῶν ἐξυπνίσθη ὑπὸ τινος παράφρονος, ὅστις ἤρξατο νὰ δάκνη καὶ κατατρώγῃ τὰς σάρκας αὐτοῦ μαυιῶδος. Τότε εἶδε πλοῖόν τι ἐρχόμενον πρὸς αὐτούς. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ Βρετανικὸν Σκῆπτρον, πορευόμενον ἀπὸ Καλκούττης εἰς Δουδην. Οἱ ταλαιπώροι τρεῖς ναυαγοὶ ἐσώθησαν, ἀλλ' ὁ εἰς αὐτῶν ἀπέθανε μαυιῶδες αὐθημερόν.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ.

Ἐν τινι θεάτρῳ τοῦ Λονδίνου παρίστατο ἐσχάτως

Le géant responsable, Ch. JEANDON.